

PRVNÍ PŘÍPAD LACEY FLINTOVÉ

Už mě vidíš?

Sharon J.
Bolton

Už mě vidíš?

**Sharon J.
Bolton**

2018

Copyright © 2011 by S. J. Bolton
Translation © 2013 by Hana Čapková

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu NOW YOU SEE ME,
vydaného nakladatelstvím Corgi Books, Londýn 2012,
přeložila Hana Čapková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Kneblová
Korektura: Lea Petrovská a Milena Nečadová
Sazba: Dušan Žárský
Ilustrace obálky: Emil Křížka
Vydání druhé
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v květnu 2018

ISBN 978-80-7498-277-4

Andrewovi, který je prvním čtenářem mých knížek,
a Halovi, který se už nemůže dočkat, až se pustí do čtení.

Prolog

Před jedenácti lety

Listy, bláto a tráva tlumí zvuk i výkřiky. Dívka v parku to ví. Žádný zvuk, který vydá, nedokáže přelétnout několik stovek metrů k ulici, již osvětlují reflektory aut a lampy, ani k svítícím oknům vysokých budov za zdí. Nedaleké město jí nepomůže a křikem jenom vyčerpá zbytky sil, které ještě má.

Je sama. Ještě před chvílí tomu tak nebylo.

„Cathy,“ řekne. „Cathy, tohle není legrace.“

V žádném případě to není legrace. Proč se tu tedy někdo pochechtává? Pak se ozve další zvuk, skřípavý a škrábavý.

Mohla by běžet. Most není daleko. Zvládla by to.

Jenže pokud uteče, Cathy tam zůstane.

Listy stromu, vedle něhož stojí, zašumí ve větru a dívka zjistí, že se celá třese a nedokáže přestat. Když se před několika hodinami chystala ven, oblékla se nalehko, protože šla do hospody, kde je horko. Domů měla jet vytopeným autobusem. Nebyla připravená na to, že se o půlnoci ocitne venku. Ví, že

se možná bude muset každou chvíli rozběhnout, a tak zvedne nejprve jednu nohu, pak druhou a zuje si boty.

*„Už toho mám dost,“ řekne hlasem, jenž se jí zdá cizí. Od-
stoupí od stromu a udělá krok kupředu. Trochu se přiblížila
k obrovskému kamenu, který leží v trávě před ní. „Kde jsi,
Cathy?“ zeptá se.*

Místo odpovědi se ozve škrábavý zvuk.

*V noci kameny vypadají větší. Nejen větší, ale i tmavší
a starší. Zdá se, že kruh, který tvoří, se zmenšuje. Dívka má
dojem, že ty, jež se nacházejí na kraji jejího zorného pole, se
přibližují a hrají s ní cukr, káva, limonáda. Když se otočí, bu-
dou tak blízko, že se jich snadno dotkne.*

*Když už ji to napadlo, nedá jí to a musí se otočit. Zděšeně
vyjekne, když vidí, jak se k ní jedna temná silueta opravdu při-
bližuje. Jeden velký kámen se rozpůlí, jako když se odlomí kus
skály. Odloupený kus se úplně odděluje a kráčí vpřed.*

*Dívka se rozběhne, ale daleko se nedostane. Cestu jí zastou-
pí další černá silueta, takže se nemůže přiblížit k mostu. Otočí
se a spatří další siluetu. A další. Kráčejí k ní temné postavy.
Nemůže běžet. Nemá smysl křičet. Může se jenom otočit na
místě jako krysa lapená do pasti. Postavy ji popadnou a táh-
nou ji k velkému plochému kameni a jí je konečně alespoň jed-
no jasné.*

Slyší, jak někdo brousí nůž o kámen.

ČÁST PRVNÍ

Polly

*„Brutalitu, s níž byla vražda spáchána,
nelze vůbec popsat ani pochopit.“*

Star, 31. srpna 1888

I

Pátek 31. srpna

O auto se mi opírala mrtvá žena.

Nechápu, jak se jí povedlo udržet se ve vzpřímené poloze, ale stála tam s rozpřaženýma rukama, prsty svírala rám dveří spolujezdce a chrlila krev na karoserii. Jednotlivé stříkance se spojovaly a vytvářely pavučinu.

Vzápětí se otočila a její oči se střetly s mými. Měla v nich smrt. V krku jí zela příšerná rána, z břicha jí zbyla rudá kaše. Napráhla ke mně ruku. Nedokázala jsem se pohnout. Pevně se mě držela. Na to, že byla mrtvá, měla hodně silný stisk.

Já vím – stála na nohou a ještě se hýbala, ale nebylo možné dívat se jí do očí a považovat ji za živou. Tělo setrvačnou silou ještě žilo a slábnoucí srdce tlouklo. Žena do určité míry mohla ovládat své svaly, ale nic víc. V jejích očích se zračilo vědomí, že nastal konec.

Najednou mi bylo vedro. Než se slunce začalo klonit nad obzor, byl teplý večer a londýnské budovy a chodníky sálaly

horko, jež se v nich přes den nastrádalo. Když se člověk odváží vyjít ven, zasáhla ho vlna přehřátého vzduchu. Tohle pulsující, lepkavé teplo jsem ale neznala. Nemělo nic společného s počasím.

Původně jsem si nože nevšimla, ale teď jsem cítila, jak se jeho rukojeť dotýká mého těla. Žena se mě držela tak pevně, že si čepel nástroje zarážela hlouběji do těla.

Ne, tohle nedělejte!

Pokusila jsem se ji od sebe o kousek odstrčit, jenom natolik, aby netlačila na můž. Zakašlala, ale zvuk jí nevyšel z úst, nýbrž z rány v krku. Così mi vyšplouchlo na obličej a svět se roztočil.

Upadly jsme. Svezla se k zemi a strhla mě s sebou. Tvrdě jsem dopadla na asfalt a uhodila se do ramene. Žena ležela roztažená na chodníku a upřeně hleděla k nebi. Klekla jsem si vedle ní. Pořád se jí téměř neznatelně zdvihal hrudník.

Ještě zbývá trocha času, říkala jsem si, i když jsem věděla, že je to nesmysl. Potřebovala jsem pomoc, ale žádná nepřicházela. Malé parkoviště bylo prázdné. Obklopovaly nás šesti- a osmipatrové věžáky s byty a já na jednom balkonu postřehla rychlý pohyb. Pak nic. Soumrak rychle houstl.

Na ženu zaútočili před malou chvílí. Pachatel nemůže být daleko.

Sáhla jsem po vysílačce a poplácala si kapsy, ale nenašla jsem ji. Celou tu dobu jsem se ženě dívala do očí. Taška mi upadla o půl metru dál. Prohrabala jsem ji a vylovila z ní mobil, jímž jsem na parkoviště před Viktoriinou věží na Brendonově sídlišti v Kenningtonu přivolala policii a záchranku. Když jsem ukončila hovor, uvědomila jsem si, že mě žena chytila za ruku.

Ruku mi svírala mrtvá žena a já skoro neměla sílu pohlédnout jí do očí a dívat se, jak se na mě snaží upřít zrak. Musela jsem s ní mluvit a udržet ji při vědomí. Nechtěla jsem poslouchat hlas v mé hlavě, který mi říkal, že je konec.

„Jen klid,“ konejšila jsem ji. „Je to dobré.“

Jenomže dobré nebylo vůbec nic.

„Už nám jedou na pomoc,“ ujišťovala jsem ji, i když jsem věděla, že jí už nic nepomůže. „Všechno dobře dopadne.“

Toho večera, právě když jsem z dálky zaslechla zvuk prvních sirén, jsem si uvědomila, že umírajícím bez ostychu lžeme.

„Slyšíte je? Už jedou. Hlavně vydržte.“ Každá z nás měla jednu ruku ulepenou od krve. Do zápěstí se mi zaryl kovový řemínek jejích náramkových hodinek. „No tak, neomdlívejte.“ Hlas sirén sílil. „Slyšíte je? Už jsou skoro tady.“

Ozval se dusot běžících nohou. Zvedla jsem hlavu a v několika oknech jsem spatřila modré záblesky. Vedle mého golfu zastavilo policejní auto a rozběhl se k nám strážník v uniformě. Za běhu mluvil do vysílačky. Když k nám dorazil, sehnul se.

„Vydržte,“ řekla jsem ženě. „Jsou tu lidi, postaráme se o vás.“

Na rameni jsem ucítila strážníkovu ruku. „Jen klid,“ řekl stejně jako já před chvilkou, s tím rozdílem, že jeho slova platila mně. „Už sem jede sanitka. Jenom klid.“

Policistovi bylo kolem pětáctyřiceti, měl robustní postavu a řídnoucí šedé vlasy. Připadal mi nějak povědomý.

„Kde jste zraněná?“ zeptal se.

Otočila jsem se zpátky k ženě. Teď už byla opravdu mrtvá.

„Mluvte se mnou, děvče moje. Jak se jmenujete? Kde jste zraněná?“

Nebylo o tom pochyb. Světle modré oči zíraly do prázdna a tělo se nehýbalo. Slyšela vůbec něco z toho, co jsem jí řekla? Všimla jsem si, že má překrásné vlasy, světlounký odstín popelavě blondaté. Rozprostřely se jí kolem hlavy jako svatozář. V náušnicích se jí odráželo světlo pouličních lamp a jejich kamínky jiskřily mezi prameny vlasů. Pustila jsem její ruku a začala se zvedat z chodníku. Kdosi mě jemně zarazil.

„Myslím, že byste se neměla hýbat, drahoušku. Počkejte, až přijede sanitka.“

Neměla jsem sílu se s ním dohadovat, a tak jsem jenom dál zírala na mrtvou. Spodní část obličeje měla celou zkrvavenou. Její krk a hrudník se koupaly v šarlatu. Pod tělem se jí dělala kaluž krve, která v tenoučkých pramíncích odtékala skulinami mezi dlažebními kostkami. Při pohledu na ženin hrudník jsem zjistila, že na sobě má košili. Níz se nedalo nic rozeznat. Rána v hrdle v žádném případě nebyla nejhorší zranění, které utrpěla. Vzpomínám si, jak jsem jednou slyšela, že tělo průměrné ženy obsahuje kolem pěti litrů krve. Nikdy jsem neuvažovala, jak to asi vypadá, když se z něj všechna vyřine ven.

2

„Mně se nic nestalo, nejsem zraněná. Tohle není moje krev.“

Chtěla jsem vstát, ale nedovolili mi to.

Kolem blondýny se shlukli tři záchranáři. Vypadalo to, že jí na ránu v břicho tisknou tlakové obvazy. Zaslechla jsem zmínku o tracheotomii a pak něco o periferním pulsu.

Nevzdáme to? Asi ano, je mrtvá.

Teď se obrátili ke mně. Vstala jsem. Kůži jsem měla lep- kavou od ženiny krve, která už v teplém vzduchu zasycha- la. Zapotácela jsem se a zahlédla jsem nějaký pohyb. Bytové domy kolem náměstí lemovaly dlouhé balkony. Ještě před několika minutami zely prázdnotou, ale teď se na nich mač- kali lidé. Vytáhla jsem ze zadní kapsy džínsů policejní průkaz a ukázala ho nejbližšímu strážníkovi.

„Vyšetřovatelka Lacey Flintová,“ řekla jsem.

Pozorně se na průkaz zadíval a pak si mě pořádně pro- hlédl, aby se ujistil, že nelžu. „Připadala jste mi nějaká pově- domá,“ odpověděl. „Sloužíte v Southwarku, že jo?“

Přikývla jsem.

„Je z kriminálky,“ vysvětlil záchranářům, kteří tam po-
stávali. Když zjistili, že pro blondýnu už nemohou nic udě-
lat, soustředili pozornost na mne. Jeden z nich udělal krok
vpřed. Ustoupila jsem.

„Neměli byste se mě dotýkat,“ varovala jsem je. „Nemám
žádné zranění.“ Podívala jsem se na své zakrvácené oblečení
a cítila na sobě desítky pohledů. „Jsem důkaz.“

Nedostala jsem příležitost nenápadně se vytratit na nej-
bližší policejní stanici. Detektivu Stenningovi, který se na
místo činu dostavil jako první, zavolala inspektorka, jež pří-
pad dostala na starost. Mířila sem a nechtěla, abych se hnula
z místa, dokud si se mnou nebude moct promluvit.

Pete Stenning byl mým kolegou v Southwarku a potom
začal pracovat na oddělení vražd v Lewishamu. Nebyl o moc
starší než já, měl kolem třiceti a patřil k těm šťastlivcům, jež
má skoro každý rád. U mužů byl oblíbený, protože usilov-
ně pracoval, ale zase ne tolik, aby se jím někdo musel cítit
ohrožený. Měl rád všední sporty, které si oblíbili dělníci, jako
fotbal, ale dokázal si povídat i o golfu nebo kriketu. Nemlu-
vil příliš, ale všechno, co řekl, mělo hlavu a patu. Ženy si ho
zamilovaly, protože byl vysoký a štíhlý, měl tmavé kudrnaté
vlasy a rošťácký úsměv.

Kývl na mě, ale ze všech sil se snažil udržet přihlížející
lidi mimo místo činu, takže se ke mně nemohl přidat. Kolem
mrtvé blondýny už stály zástěny. Když se zvědavci nemohli
kochat pohledem na ni, zírali alespoň na mne. Zprávy se ší-
řily rychle. Lidé posílali textovky kamarádům, kteří okamži-
tě přispěchali, aby si taky něco užili. Seděla jsem na zadním

sedadle policejního auta, uhýbala před zvědavými pohledy a pokoušela se dělat svoji práci.

Když dojde ke zločinu, nejdůležitější je první hodina, která po něm bezprostředně následuje. Důkazy jsou ještě čerstvé a pachatelova stopa pořád horká. Musíme se řídit jasně danými pravidly. Nepracovala jsem na oddělení vražd, ale hledala jsem majitele ukradených věcí, což rozhodně nebylo nijak vzrušující. Ale věděla jsem, že si musím zapamatovat co nejvíc podrobností. Dovedla jsem se zaměřit na detail. Nebyla jsem z toho vždycky nadšená, zejména když jsem dostala nějaký nudný úkol, ale teď se mi to náramně hodilo.

„Přinesl jsem vám čaj.“ Strážník, který se rozhodl, že se o mě bude starat, se vrátil. „Radši ho rychle vypijte,“ dodal, když mi nápoj podával. „Dorazila inspektorka.“

Podívala jsem se stejným směrem jako on a uviděla jsem stříbrný sportovní mercedes, který zaparkoval kousek od mého auta. Vystoupili z něj dva lidé. Jedním z nich byl vysoký muž, na němž bylo i na dálku vidět, že chodí do posilovny. Oblékl si džínsy a šedé triko s límečkem. Měl opálené paže a na nose sluneční brýle.

Ženu jsem okamžitě poznala, protože jsem ji viděla na fotografiích. Byla štíhlá jako modelka a měla lesklé tmavé vlasy zastřižené na mikádo, které jí sahaly k bradě. Oblékla si džínsy, za jaké jsou ženy ochotné zaplatit přes stovku liber. Nedávno začala velet sedmadvaceti nejdůležitějším vyšetřovacím týmům v Londýně a o jejím nástupu do práce se psalo oficiálně v interních oběžnících a neoficiálně na různých policejních blozích. Na post inspektorky byla mladá, mohlo jí být maximálně přes pětatřicet. Zrovna ale uzavřela jeden velice důležitý případ ve Skotsku a taky se o ní povídalo, že

program HOLMES 2, do něhož se ukládaly informace o závažných zločinech, ovládá líp než všichni ostatní policisté ve Spojeném království. Několik méně loajálních bloggerů se zmiňovalo, že jí samozřejmě dost pomohlo, že je žena a nemá úplně bílou pleť.

Sledovala jsem, jak si inspektorka a její společník oblékli světle modré ochranné kombinézy a návleky na nohy. Inspektorka si schovala vlasy pod kapuci. Potom zašli za zástěny. Muž na poslední chvíli ustoupil a nechal ji projít jako první.

V tu chvíli už se po místě činu pohybovaly přízračné postavy v bílých kombinézách. Dorazila jednotka pro ohledání místa činu, která měla vytvořit vnitřní kordon kolem těla a vnější kolem místa činu. Od té chvíle se musel každý, kdo mezi ně vejde, při příchodu i odchodu podepsat a zaznamenat přesný čas. Tohle všechno jsem se dozvěděla teprve před několika měsíci na akademii a teď jsem to poprvé viděla v praxi.

Muži nad mrtvou vztyčovali konstrukci, jež připomínala altán. Zavěsili na ni zástěny, takže vznikly zdi a vmžiku tu bylo velké uzavřené prostranství, na němž mohli vyšetřovatelé pracovat. Kolem mého auta natáhli policejní pásku. Když se objevila inspektorka se svým společníkem, zrovna z dodávky vykládali světla. Oba nově příchozí spolu chvíli mluvili a pak se muž otočil a kráčel pryč. Překročil pruhoivanou pásku, která ohraničovala místo činu. Inspektorka šla ke mně.

„Nechám vás o samotě,“ řekl můj opatrovník. Podala jsem mu pohárek s čajem a nechala ho odejít. Nová inspektorka stála přede mnou. I v kombinéze působila elegantně.

Už mě vidíš?

Měla snědou pleť a zelené oči. Vzpomněla jsem si, že jsem o ní četla, že její matka byla Indka.

„Vyšetřovatelka Flintová?“ zeptala se s měkkým skotským přízvukem. Přikývla jsem.

„Ještě se neznáme,“ pokračovala. „Jsem Dana Tullochová.“

3

„Fajn,“ řekla inspektorka Tullochová. „Jděte pomalu a nepřestávejte mluvit.“

Vyrazila jsem a šoupala jsem nohama po chodníku. Tullochová se na mě jednou podívala a rozhodla, aby mi přinesli ochrannou kombinézu a návleky na nohy. Tvrdila, že mi bude zima, i když je teplý večer, a že budu přitahovat mnohem menší pozornost, když zakryju ty krvavé skvrny. Navlékla jsem si latexové rukavice, aby se na mých rukách uchovaly případné důkazy.

„Byla jsem ve třetím patře,“ řekla jsem. „V bytě číslo 37. Sešla jsem po tamtěch schodech a zahnula vpravo.“

„Co jste tam dělala?“

„Vyslýchala jsem svědkyni.“ Zarazila jsem se a opravila se. „Potenciální svědkyni. Už sem několik týdnů chodím vždycky v pátek večer. Je to jediná doba, kdy si můžu být jistá, že se neuvidím s její matkou. Snažím se ji přemluvit, aby svědčila u jednoho případu, i když je její matka proti.“

„Povedlo se vám to?“ zeptala se Tullochová.

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne,“ přiznala jsem.

Došli jsme na konec chodníku a zase se nám otevřel pohled na náměstí. Policisté v uniformách se snažili přesvědčit okolostojící, aby se vrátili domů, ale bez valného úspěchu.

„Dneska asi nedávají nic moc v televizi,“ zabručela Tullochová. „O jaký případ jde?“

„Skupinové znásilnění,“ odpověděla jsem s vědomím, že můžu nejspíš očekávat potíže. Na zločinech, které se týkaly sexuálního násilí, jsem nepracovala a dneska večer jsem trochu melouchařila. Metropolitní policie před několika lety vytvořila několik speciálních týmů zvaných Safírové jednotky, které se těmito zločiny zabývaly. Tuhle práci jsem chtěla dělat a čekala jsem, až se uvolní nějaké místo. Mezitím jsem si udržovala dobrý přehled o tom, co se děje. Nedokázala jsem si pomoci.

„Byla ta ulička prázdná, když jste sešla ze schodiště?“ zeptala se Tullochová.

„Myslím, že ano,“ odpověděla jsem, i když ve skutečnosti jsem si nebyla jistá. Reakce mé potenciální svědkyně Rony mě rozčílila. Uvažovala jsem, co dál podniknu, pokud vůbec mám nějakou možnost. Nevěnovala jsem moc velkou pozornost tomu, co se kolem mě děje.

„Co jste viděla, když jste vyšla na náměstí? Kolik lidí tam bylo?“

Postupně jsme znovu probraly, co se dělo, když jsem tudy šla naposledy. Tullochová na mě pořád chrlila otázky. Byla jsem na sebe našťavaná, že jsem předtím nebyla ostražitější, a snažila jsem se odpovídat, jak nejlépe jsem dovedla. Podle mne tam nikdo nebyl. Slyšela jsem nějakou hudbu, jakýsi hlasitý rap, který mi nic neříkal. Nad hlavou mi proletěla

helikoptéra. Vznášela se nezvykle nízko a já k ní zvedla hlavu. Byla jsem si jistá, že blondýnu jsem nikdy předtím neviděla. Když jsem se na ni podívala, něco mě na ní zarazilo, ale už si nepamatuju co.

„Zrovna jsem se ohlédla,“ řekla jsem a otočila se na místě. „Zaslechla jsem za sebou hlasitý zvuk.“

Podívala jsem se Tullochové do očí a došlo mi, co si myslí. Ohlédla jsem se a nejspíš mi jen o několik sekund unikl útok. Jenom o vlasek.

„Kdy jste ji zaregistrovala?“ zeptala se.

„Byla jsem trochu blíž,“ odpověděla jsem. „Hrabala jsem se v tašce a šla jsem... Myslela jsem, že jsem asi u Rony nechala klíče od auta. Pak jsem zvedla hlavu a uviděla ji.“

Vrátily jsme se přímo doprostřed dění. Postava v bílé kombinéze právě fotografovala krvavé stříkance na mém autě.

„Pokračujte,“ vybídla mě Tullochová.

„Nejdřív jsem si té krve nevšimla,“ přiznala jsem. „Myslela jsem si, že se jenom chce zeptat na cestu a myslí si, že v autě někdo sedí.“

„Povězte mi, jak vypadala. Popište mi ji.“

„Byla vysoká,“ začala jsem. Nebyla jsem si jistá, kam tohle směřuje. Sama tu ženu přece právě viděla.

Povzdechla si. „Jste vyšetřovatelka, Flintová. Jak vysoká?“

„Asi sto sedmdesát osm centimetrů,“ odhadla jsem. „Vyšší než my dvě. A štíhlá.“

Tullochová vytáhla obočí.

„Velikost 40,“ řekla jsem rychle. „Zezadu mi připadala mladá, nejspíš protože byla štíhlá a dobře oblečená, ale když jsem se jí podívala do obličeje, zjistila jsem, že je starší.“

„A dál?“

„Vypadala dobře,“ pokračovala jsem ochotně. Pokud Tullochová chce, abych jí všechno vyličila do nejmenších podrobností, ráda jí vyhovím. „Byla dobře a myslím, že i draze oblečená. Oblečení měla jednoduché, ale dobře šité. Měla profesionálně nabarvené vlasy. Takovou barvu v drogerii nekoupíte, a navíc jí nebyly vidět žádné odrosty. Měla zdravou pleť i zuby, ale kolem očí se jí dělaly vrásky a trochu jí povolovala brada.“

„Takže podle vašeho odhadu jí může být...“

„Řekla bych, že je to dobře zachovalá pětačtyřicítka.“

„Já taky.“ Kolem nás byl čilý ruch, ale Tullochová se mi nepřestávala dívat do tváře. Skoro jako bychom na parkovišti stály samy.

„Měla u sebe občanku?“ zeptala jsem se. „Víme, kdo to je?“

„V kabelce nic nemá,“ ozval se mužský hlas. Otočila jsem se. Přidal se k nám společník Tullochové, který s ní přijel. Posunul si sluneční brýle nad čelo. Kolem pravého oka měl jizvy, jež vypadaly čerstvě. „Nemá u sebe občanku ani klíče od auta. Jenom nějakou hotovost a šminky,“ pokračoval. „Je mi záhadou, jak se sem dostala. Jsme docela daleko od metra a nepřipadá mi jako typ, který jezdí autobusem.“

Tullochová si prohlížela velké bytové domy okolo náměstí.

„Klíče jí samozřejmě mohl někdo ukrást i s autem. Taková ženská nejspíš jezdí v pěkném fáru,“ dodal muž. Mluvil se slabým jiholondýnským přízvukem.

„V uších měla diamantové tečky,“ řekla jsem. „Pachatel ji nechtěl okrást.“

Muž se na mě podíval. Měl jasné modré, skoro blankytné oči. To s jizvami bylo podlité krví. „Mohl to jenom hrát,“ podotkl.

„Kdybych někomu podržela hrdlo a rozpárala mu břicho, abych ho mohla okrást, sebrala bych mu všechny viditelné šperky. Vy ne?“ zeptala jsem se. „Taky měla hezké hodinky. Když na mě padla, poškrábala mě jimi na ruce.“

Bylo znát, že se mu moje poznámka nezamlouvá. Zvedl ruku, promnul si zraněné oko a zamračil se.

„Flintová, tohle je inspektor Joesbury,“ představila mi ho Tullochová. „S vyšetřováním nemá nic společného. Dneska se mnou přijel, jenom protože se nudí. Tohle je vyšetřovatelka Flintová. Lacey, je to tak?“

„To mi připomíná, že v Lewishamu chtějí vědět, kdy ji tam přivezeš,“ řekl Joesbury, který nevzal na vědomí, že nás představila.

Tullochová se dál dívala na okolní budovy. „Nechápu to, Marku. Kolem je plno bytů a ještě není tak pozdě, takže to mohly vidět desítky lidí. Proč by někdo vraždil zrovna tedy?“

Nedaleko se ozval psí štěkot.

„Nepřišla sem čistou náhodou,“ odpověděl Joesbury. „Tahle ženská patří do nóbl čtvrti, jako je Knightsbridge, ne do Kenningtonu. Protože vyšetřovatelka Flintová se vyzná ve špercích, víme, že se pravděpodobně nejedná o krádež, i když potřebujeme najít její auto.“

„Místní mládež by kvůli autu nezabíjela,“ podotkla jsem, když se ke mně oba otočili. „Určitě by ho ukradli, to je bez debaty, ale jenom by jí vytrhli klíče a odstrčili by ji. Nepotřebovali by...“

„Proříznout jí krk tak hluboko, že by jí přetali průdušnici?“ dokončil za mě Joesbury. „Rozpárat jí břicho od prsní až po stydkou kost. Ne, máte pravdu, vyšetřovatelko Flintová, to je opravdu trochu moc.“

Tenhle chlápek ke mně rozhodně nevysílal pozitivní vibrace. O dva kroky jsem ustoupila. Z nějakého důvodu, možná to bylo šokem, jsem mluvila mnohem víc, než jsem měla ve zvyku. Možná jsem se jenom potřebovala trochu uklidnit. Neupozorňovat na sebe.

„Jak?“ zeptala se Tullochová.

„Cože?“ řekl Joesbury, který koukal, jak ustupuju.

„Když ji vyšetřovatelka Flintová viděla, ještě stála na nohou,“ sdělila mu Tullochová. „Ještě žila, i když byla příšerně zraněná. To znamená, že útok přišel jen několik sekund předtím. Nejspíš dokonce zatímco se tu Flintová potulovala a hrabala se v tašce, jestli v ní nenajde klíče. Jak to udělal? Jak jí mohl způsobit taková zranění a pak se úplně vypařit?“

Potulovala se a hrabala se v tašce? V podání Tullochové to znělo, jako bych za útok mohla já. Chtěla jsem znovu otevřít ústa, ale včas jsem se zarazila. Musím zůstat nenápadná.

„Na náměstí nejsou žádné bezpečnostní kamery,“ řekl Joesbury. „Ale jen pár desítek metrů odsud je hlavní ulice. Stenning shromáždí veškeré nahrávky, které budou k dispozici. Jestli pachatel ze sídliště utekl, určitě ho některá kamera zachytila.“

Možná jsem za to opravdu mohla. Kdybych používala hlavu, mohla jsem útočníka zaregistrovat dřív, než udeřil. Křičela bych o pomoc a vysílačkou přivolala místní strážníky. Zabránila bych útoku. Kruci, pocit viny bylo opravdu to poslední, co jsem potřebovala!

„Ten, kdo to udělal, musel být celý od krve,“ řekl Joesbury a nespouštěl ze mě oči. „Určitě po něm zůstala nějaká stopa.“ Ohlédl se. „Myslím, že přijeli psovodi.“

Podívali jsme se směrem k parkovišti. Dorazili dva policisté, každý s jedním německým ovčákem.

„To nemusí být nutně pravda,“ ujelo mi automaticky. Oba se ke mně otočili. „Pokud jí krk podřízl zezadu, nemusel na sobě mít ani kapku krve. Všechna vystříkla dopředu. Na moje auto.“

„A na vás,“ dodal Joesbury, odtrhl oči od mého obličeje a podíval se na krvavé skvrny, které se slabě rýsovaly pod ochrannou kombinézou. „Skončili jsme tu, Tully?“ pokračoval. „Opravdu musíš odvézt vyšetřovatelku Flintovou zpátky na stanici.“

Tullochová se chvíli tvářila nejistě. „Jenom potřebuju mít jistotu, že Neil...“

„Anderson dobře ví, co dělá,“ přerušil ji Joesbury. „Má s sebou šest policajtů, kteří vyslýchají svědky. Přesměrovali jsme dopravu, a jakmile skončí psovodi, začne těch šest obcházet domy v okolí.“

„Můžeš ji odvézt?“ zeptala se Tullochová. „Chci se tu pořádně rozhlídnout, až tu bude klid.“

Joesbury se zatvářil, jako by chtěl protestovat, ale pak se na ni usmál. Měl moc pěkné zuby. „Smím jet Tullyiným vozítkem?“ zeptal se.

Tullochová potřásla hlavou, rozepnula si světle modrou kombinézu a zalovila v kapse. Nasupeně se na Joesburyho podívala a podala mu klíče od svého auta. „Jestli ho nabouráš, tak ti to spočítám,“ varovala ho.

„Tak pojďte, Flintová, než si to rozmyslí.“ Joesbury mě

Už mě vidíš?

vzal za loket a manévroval mě k inspektorčinu stříbrnému mercedesu.

„A ať si nesvlíká tu kombinézu!“ vykřikla Tullochová, když mi Joesbury otevřel dveře spolujezdce a já nastoupila do auta. Vnitřek vypadal úplně nový. Zabořila jsem se do koženého sedadla a zavřela oči.

4

Už minula devátá, ale ulice zůstávaly rušné, takže jsme moc rychle nejeli. Pořád jsem byla naštvaná kvůli inspektořčině poznámce o potulování a hrabání se v tašce, takže jsem měla zavřené oči a v duchu se sama sebe ptala, co jsem mohla udělat jinak. Joesbury mlčel.

Po deseti nebo patnácti minutách ticha zapnul stereo a interiér auta zaplavily mystické tóny skupiny Clannad.

„No to si snad dělá srandu,“ zabručel Joesbury polohlasně. „Není něco v přihrádce?“

Otevřela jsem oči a rukou v latexové rukavici jsem vynadala jediné cédéčko, které jsem v malé přihrádce našla. „Středověké chorály,“ přečetla jsem nahlas nápis na obalu.

Joesbury zakroutil hlavou. „Jestli dostanete příležitost promluvit si s ní o jejím hudebním vkusu, využijte ji,“ řekl. „Tuhle večer mě přinutila poslouchat Westlife.“

Když jsme přijeli do Old Kent Road, znovu se odmlčel. Občas jsem v okně uviděla jeho odraz, když na přední sklo auta ve správném úhlu dopadlo světlo pouličních lamp. Ne-

vypadal nijak výjimečně. Odhadovala jsem, že mu táhne na čtyřicítku. Měl nakrátko ostříhané hnědé vlasy a několika-denní strniště. Už předtím jsem si všimla jeho opáleného obličeje a paží a rovných zubů zářících bělostí.

Uběhlo dalších deset minut, v jejichž průběhu ani jeden z nás nepromluvil. Přesto jsem měla dojem, že si mě taky prohlíží v předním skle auta. Pořád nakláněl hlavu na stranu.

Potloukala se tu a hrabala se v tašce.

„Kdybych se k té ženě dostala dřív, přežila by to?“ zeptala jsem se, když jsme z Lewisham High Street odbočili na parkoviště za policejní stanicí.

„To se asi nikdy nedozvíme,“ odpověděl Joesbury. Všechna parkovací místa byla obsazená, a tak zastavil přímo za zeleným audi, které tím pádem nemělo šanci vyjet ven.

„Chvilíčku předtím, než dorazila sanitka, ještě žila,“ řekla jsem. „Asi jsem jí měla něco přitisknout na ránu, že jo? Pokusit se zastavit krvácení.“

Pokud jsem doufala, že mě ten chlápek nějak uklidní, zbytečně jsem plýtvala dechem. „Jsem policajt, ne záchránář,“ odpověděl a vypnul motor. „Vypadá to, že už na vás čekají.“

Před stanicí stál sloužící seržant, člen týmu pro ohledání místa činu a policejní doktor. Společně jsme prošli jindy zavřenými zadními dveřmi lewishamské policejní stanice a kolegové udělali oficiální záznam o mém příchodu. U metropolitní policie jsem pracovala skoro čtyři roky, ale měla jsem pocit, že ji teď uvidím z úplně jiného úhlu než dosud.

O něco později jsem seděla a zírala na špinavé krémové stěny a šedou dlažbu. Levé rameno mě bolelo od toho, jak

jsem na něj předtím dopadla, a začínala mě bolet hlava. Během poslední hodiny jsem se musela úplně svléknout a policejní doktor mě prohlédl. Pak jsem se osprchovala a následovala další prohlídka a fotografování. Ostříhali mi nehty, udělali mi výtěr z úst a důkladně a bolestivě mi pročesali vlasy. Potom jsem dostala oranžovou kombinézu, jakou obvykle nosí vězni ve vazbě.

Toho večera jsem nejedla a možná kvůli nízké hladině cukru v krvi nebo kvůli chladu v místnosti jsem se pořád třásla. Stále jsem před sebou měla upřený pohled světle modrých očí.

Mohla jsem ji zachránit. Kdybych se netoulala ve svém vlastním světě, možná jsme teď nemuseli začínat s vyšetřováním vraždy. Všichni to věděli. Dokud budu sloužit u policie, potáhne se to se mnou – budu mít pověst vyšetřovatelky, která dopustila, aby jí přímo před očima ubodali ženu.

Otevřely se dveře a vešel inspektor Joesbury. V malé místnosti vypadal vyšší než venku na ulici i v autě inspektorky Tullochové. Doprovázela ho vyšetřovatelka Gayle Mizonová, která asistovala doktorovi, když mě prohlížel. Na chodbě se něčemu smáli a on se stále usmíval, když jí podržel otevřené dveře. Měl krásný úsměv. Ten ale pohasl, jakmile se ke mně otočil.

„Pořád se nudíte?“ ujelo mi.

Jako bych nic neřekla. Vůbec nezareagoval.

Mizonová byla atraktivní blondýna po třicítce. Přinesla mi kávu. Přiložila jsem k hrnku ruku, abych se zahřála, ale neodvážila jsem se ho uchopit. Na to jsem se příliš třásla. Joesbury si mě dál bedlivě prohlížel. Po sprše jsem měla mokré vlasy, kůže na obličeji se mi vysušila a zružověla, pro-

tože jsem si ji nemohla natřít hydratačním krémem. K tomu jsem byla oblečená do oranžové vězeňské uniformy. Nezdálo se, že bych na něj nějak zapůsobila.

„Dobře,“ řekl, „tak teď sepíšeme výpověď.“

Na konci výsledku jsem neměla energii ani na to, abych dokázala sedět rovně. Kdybych měla způsob, jakým Joesbury vedl výslech, nějak taktně popsat, musela bych říct, že inspektor je důkladný. Kdybych měla mluvit upřímně, nazvala bych ho sadistickým sráčem.

Než jsme začali, vysvětlili mi, že výslech povede Gayle Mizonová a Joesbury tam bude jenom jako poradce. Dokonce jsem mohla požádat, aby odešel z místnosti. Pokrčila jsem rameny a zabručela něco v tom smyslu, že mi tam nevadí. To byla velká chyba, protože jakmile výslech začal, převzal vedení.

To, co následovalo, nepřipomínalo žádný výslech svědka, jaký jsem kdy viděla. Spíš to vypadalo, že se mě chystá obvinít. Nutil mě několikrát zopakovat každý detail, dokud i Mizonová nezačala dávat najevo, že jí to není příjemné. Pořád se vracel ke stejnému bodu. Jak je možné, že jsem nic neviděla? Jak to, že mi ten útok unikl? Vždyť jsem byla tak blízko, že mi ta žena nakonec zemřela v náruči! Čekala jsem, že každou chvíli prohlásí, že ta blondýna by přežila, kdybych to nepodělala.

Nakonec výslech ukončil a vypnul nahrávací zařízení. Hodiny na stěně ukazovaly deset minut po jedenácté.

„Máme někomu zavolat?“ zeptala se mě Mizonová, když Joesbury vyndal ze zařízení cédéčko a popsal ho.

Zavrtěla jsem hlavou.

„Bude někdo doma, až se tam vrátíte?“ pokračovala. „Spolubydlící? Přítel? Prožila jste ošklivý šok a nejspíš byste neměla být sama.“

„Žiju sama,“ odpověděla jsem. „Ale nic mi není,“ dodala jsem, když se zatvářila ustaraně. „Můžu jít?“

„Máte nějakou rodinu?“ Mizonová se nevzdávala snadno.

„Nežije v Londýně,“ řekla jsem. Byla to pravda, i když ne úplná. Moje rodina nežije nikde. Žádnou nemám. „Koukněte, jsem unavená a nic jsem nejedla. Jenom chci jít domů a...“

Joesbury zvedl hlavu a zamračil se. „On vám nikdo nenabídl žádné jídlo?“ zeptal se. Musela jsem obdivovat způsob, jakým to řekl – jako bych si za to mohla sama.

„Vůbec mi to nevadí. Můžu už jít?“ Vstala jsem. „Pane,“ dodala jsem pro jistotu.

Joesbury se otočil k Mizonové. „Gayle, kdybychom přivezli vraha s nožem v zubech, dali bychom mu najíst. A našeho člověka necháme hladovět?“

„Myslela jsem, že někdo jiný...,“ začala Mizonová.

„To opravdu není...,“ pokusila jsem se.

„Promiňte,“ omluvila se mi. Pokrčila jsem rameny a vyhloučila jsem na tváři úsměv.

Joesbury vstal a přešel přes místnost. „Pojďte,“ vyzval mě a podržel mi otevřené dveře.

„Kam jdeme?“ Neměla jsem energii ani na to, abych se snažila být zdvořilá. Ne že by předchozí pokusy byly nějak úspěšné.

„Nejdřív vám seženu nějaké jídlo a pak vás odvezu domů,“ odpověděl. Kývl směrem k ceděčku na stole. „Může-

te to dát zpracovat?“ zeptal se docela překvapené Mizonové. Potom se mnou vyšel z policejní stanice.

Mercedes inspektorky Tullochové už nestál na svém místě a Joesbury odemkl zelené audi, za nímž předtím zaparkoval. Nastartoval, zařadil a začal se probírat štosem cédéček.

„Nemáte něco od Westlife?“ zeptala jsem se, když vycouval z parkovacího místa a otočil auto. Když neodpověděl, v duchu jsem si řekla, že si musím zapamatovat, že smysl pro humor nepatří k jeho charakteristickým vlastnostem. Rovnou bych nejspíš mohla vyškrtnout i férovost a soucit. Zatím jsem mu vlastně mohla přičíst k dobru jenom zdravou úctu k ženině potřebě najíst se. Zasunul do přehrávače cédéčko, a když jsme vyjeli na Lewisham High Street, pořádně zesílil zvuk. Vnitřek auta zaplnila rytmická klubová hudba s výraznými bubny. Joesburyho varování jsem pochopila – měla jsem mlčet.

5

Zahrada je dlouhá, úzká a temná. Ze tří stran ji proti většině světla z ulice stíní vysoké zdi, a pokud se do ní nějaké paprsky přece jen dostanou, pohltí je husté listoví přerostlých keřů. Do zahrady shlíží několik oken domu, ale vetřelec, který se pomalu plíží po úzké šterkové cestičce, je celý v černém a nikdo ho neuvidí.

Něco tu voní. Vetřelec se na okamžik zastaví a zhluboka se nadechne. Potom napřáhne ruku k maličkému kvítku ve tvaru hvězdy. Jasmín.

Na konci zahrady stojí malá úhledná bouda, již částečně skrývá vegetace. Po stěnách se plazí břečťan a nad střechou se sklánějí větve stromů. Dveře jsou zamčené, ale vetřelec se na okamžik zamyslí a pak rukou přejede po nízké ploché střeše. Za chvíli najde, co hledá. Klíč.

Dveře se rychle otevrou a vetřelec s polohlasnou nadávkou uskočí dozadu.

Chvíli se zdá, že v boudě visí lidské tělo. Pomalu se pohupuje a otáčí na místě. Je to lidská postava, ale přitom nepatří člověku. Má měkký válcový trup. Je oblečená, ale chybí

Už mě vidíš?

jí končetiny. Mužská hlava kdysi na svět hleděla skrz výlohu obchodu.

Vetřelec se postavy zlehka dotkne. Vak se otáčí na řetězu upevněném ve stropu boudy a hlava se mu kolébá jako opilci. Nebo šílenci.

„Dobrý nápad,“ proneše vetřelec. „Lacey, to je opravdu skvělý nápad.“

6

„Jste vegetariánka, nesnášíte laktózu nebo máte alergii na sezamová semínka...?“ zeptal se mě Joesbury. Byla to vlastně první slova, která vypustil z úst od chvíle, kdy jsme vyjeli z policejní stanice. Seděli jsme v malé čínské restauraci nedaleko mého domova, ale já si podniku nikdy nevšimla. Majitel, štíhlý Číňan po padesátce, jenž se jmenoval Trev, Joesburyho přivítal jako starého přítele.

„Když se to nebude hýbat na talíři, sním to,“ odpověděla jsem.

Joesbury trochu vykulil oči. Vyměnil si s Trevem pohled, pak se spolu chvíli polohlasně bavili a potom Číňan zmizel. Joesbury se posadil naproti mně a já jsem s určitým zájmem vyčkávala. Teď se mnou bude muset mluvit.

Vzal do ruky vidličku a přejel jí po papírovém ubrousku. Potom se opřel a obdivoval čtyři dokonale rovné linky, které vytvořil. Zvedl oči, zachytil můj pohled a znovu sklopil zrak. Vidlička zase přejela po ubrousku. Začínalo být úplně jasné, že inspektor Joesbury a já nemáme stejný názor na konverzaci.

„Nejste členem vyšetřovacího týmu. Co teda děláte?“ zeptala jsem se. „Řídíte dopravu?“

Když chcete urazit kolegu policajta, zeptáte se ho, jestli neřídí dopravu. Dobrou otázkou by samozřejmě bylo, proč urážím policajta s vyšší hodností, se kterým jsem se právě seznámila.

„Pracuju na SO10,“ odpověděl.

Na chvíli jsem se zamyslela. SO byla zkratka pro speciální operace. Jednotlivé divize měly čísla podle funkce, kterou plnily. SO1 chránila veřejné činitele, SO14 královskou rodinu. „SO10 je špionáž, ne?“ zeptala jsem se.

Uklonil hlavu na stranu. „Dneska se dává přednost výrazu tajné operace,“ řekl.

„Takže máte základnu ve Scotland Yardu?“ zeptala jsem se, povzbuzená tím, že jsem z něho dostala celou větu.

Znovu krátce přikývl. „V podstatě ano,“ odpověděl.

Co to mělo znamenat? Člověk buď někde má základnu, anebo ji nemá.

„Jak to, že jste dneska večer dorazil na místo činu?“

Povzdechl si, jako by uvažoval, proč ho otravuju únavnou konverzací. „Jsem v rekonvalescenci,“ vysvětlil mi. „Vykloubil jsem si při rvačce rameno a málem jsem přišel o oko. Oficiálně mám až do listopadu dělat jenom lehké úkoly, ale jak jste vy i inspektorka Tullochová neopomněly zdůraznit, nudím se.“

Trev se vrátil s pitím a před každého z nás postavil láhev jihoamerického piva. Nikdo se mě nezeptal, co si dám.

„Podle výrazu vašeho obličeje soudím, že pivo nepijete,“ prohodil Joesbury. Napřáhl se přes stůl a nalil obsah mé láhve do sklenice. „A výraz toho mého by vám měl napovědět,

že to vím. Na pivařku jste moc hubená. Ale pivo je dobré na šok.“

Vzala jsem sklenici do ruky. Pivo nepiju, ale začínala jsem mít pocit, že doušek jakéhokoli alkoholu mi rozhodně prospěje. Před Joesburyho očima jsem vypila skoro třetinu obsahu sklenice a až pak jsem se nadechla.

„Proč jste se dala k policii?“ zeptal se.

„Už jako malou mě fascinovali sérioví vrazi,“ odpověděla jsem. Byla to pravda, i když jsem to obvykle takhle otevřeně neříkala. Brutální zločiny a jejich pachatelé mě odjakživa fascinovali a právě to mě dlouhou oklikou přivedlo k policejní službě.

Joesbury se na mě podíval s povytaženým obočím.

„Konkrétně mě zajímají sadističtí psychopatičtí predátoři,“ pokračovala jsem. „Devianti, kteří zabíjejí kvůli ukojení pohlavní touhy. Například Sutcliffe, West nebo Brady. Jako malá holka jsem jejich případy hltala.“

Joesburyho obočí zůstalo vytažené a já si uvědomila, že jsem vypila víc než polovinu piva a měla bych trochu zpomalit.

„Pokud se nudíte, měl byste uvažovat o golfu,“ řekla jsem. „Plno mužských středního věku si jím příjemně krátí dlouhou chvíli.“

Joesbury sevřel rty, ale nehodlal se snížit k tomu, aby na tak ubohé popichování vůbec reagoval. Opravdu bych se měla začít ovládat. Neměla bych štvát vyšší šarži, i když je hrozně nepříjemná. Byla jsem nenápadná holka.

„Omlouvám se, pane,“ řekla jsem. „Mám za sebou strašný večer a...“ Vedle mě se cosi pohnulo. Trev přinesl jídlo.

„Neříkejte mu pane,“ pronesl a postavil přede mne talíř

s nudlemi, s krevetami a zeleninou. Joesburymu přinesl cosi s hovězím a černými fazolemi. „Když mu mladé policajtky říkají pane, ukrutně ho to rajcuje.“

„Budu si to pamatovat,“ zamumlala jsem a pomyslela si, že nerajcovat Joesburyho nebude těžké. Vůbec nebyl můj typ. Vlastně jsem žádný typ neměla. Ale kdyby ano, on by do něj měl rozhodně daleko.

„A tohle je pro Danu,“ pokračoval Trev a postavil na stůl plastový talíř zakrytý fólií. „Pozdravuj ji ode mě a řekni jí, ať se tu brzy zastaví. A kdyby někdy měla plné zuby...“

„Treve,“ přerušil ho Joesbury. „Kolikrát ti mám...“

„Člověk přece může snít, ne?“ opáčil Trev a odešel do kuchyně. Když jsem zvedla oči, Joesbury se soustředil na jídlo.

„Jak poznal, že jsem policajtku?“ zeptala jsem se. Vzala jsem vidličku a postrkovala s ní dokolečka po talíři krevet.

„Máte na sobě oranžový mundúr, který má na límečku natištěno METROPOLITNÍ POLICIE,“ odpověděl Joesbury a ani nezvedl oči od talíře.

„Mohl si myslet, že jsem zločinec,“ řekla jsem a strčila si krevet. do úst. Připadala mi velká a nepříjemně suchá.

„Jo,“ opáčil Joesbury, odložil vidličku a zvedl ke mně oči. „Taky mě to napadlo.“

7

Bydlím ve starém viktoriánském domě kousek od Wandsworth Road, necelých pět minut chůze od Trevovy čínské restaurace. Realitní makléř, od kterého jsem si obydli pronajala, ho nazýval bytem se zahradou. Ve skutečnosti se jednalo o několik malých suterénních místností, k nimž se z chodníku přicházelo po dvanácti kamenných schodech. Byt se nachází hned vpravo od domovních dveří. Ze zvyku jsem zkontrolovala malé zastíněné zákoutí pod schody. Kdybych jednoho večera měla smůlu (a zapomněla na opatrnost), někdo by tam na mě mohl číhat. Nic takového se nikdy nestalo a já jsem pevně doufala, že ten večer nebude výjimkou. Neměla jsem na to náladu. Pod schody nikdo nebyl a visací zámek na dveřích boudy, ve které mám kolo, zůstal neporušený. Zasunula jsem klíč do zámku a vešla do bytu.

Prošla jsem obývacím pokojem, minula úzkou kuchyňku a vstoupila do ložnice. Ráno jsem čistě povlékla postel, jak to dělám každý pátek. Povlaky byly z nadýchané bílé bavlny – jeden z nemnoha požitků, které si dopřávám. Když v pátek

večer ulehnu do postele, obvykle je to jedna z nejkrásnějších chvil z celého týdne.

Dnes jsem ale měla příšerný pocit, že když si do těch sněhobílých peřin lehnu, umažu je krví jiné ženy. Byla to hloupost, protože jsem se ve sprše celá důkladně vydrbala, ale...

Přistavěnou zimní zahradou jsem prošla do zahrady. Je dlouhá a hodně úzká jako mnoho zahrad za londýnskými řadovými domy, do nichž nedopadá prakticky žádné přímé slunce. Nicméně ten, kdo prostor projektoval, naštěstí věděl, co dělá. Všechny rostliny jsou stínomilné a pozemek je plný stromků a hustých keřů. Po obou stranách stojí vysoké cihlové zdi, které mi dodávají pocit soukromí. V jedné je postranní branka, která vede do úzké uličky. Nechávám ji pořád zamčenou.

Zavřela jsem oči a uviděla jsem před sebou světle modré oči, jak upřeně hledí do mých. Ale ne!

Inspektor Joesbury, ten nesnesitelný parchant, mi vlastně pomohl zapomenout na předešlé události. V jeho společnosti jsem se soustředila na hledání tématu hovoru, a hlavně na to, abych neřekla něco nevhodného. Teď o samotě se mi zase všechno připomnělo.

V Londýně nikdy není klid, a dokonce i v tuhle hodinu jsem slyšela neustálé hučení aut a kroky lidí, kteří procházeli ulicí. Někde velice blízko kdosi vřískal vysokým hlasem.

Necelých sto metrů od mého bytu je park. Když se setmí, přivlastní si ho teenageři z jižního Londýna. Houpají se na prolézačkách jako opice a vřeští na sebe. Dneska večer byli ve formě. Podle toho, co jsem slyšela, se tam honili. Holky ječely a hrála tam hudba. Upouštěli páru.

Přesně to jsem potřebovala, i když jsem byla k smrti unavená. Měla jsem na to svůj vlastní prostor.

8

Camden je už dlouho jedním z nejmódnějších míst v severním Londýně, především od doby, kdy představili tržiště zvané Camdenské stáje. Kdysi to bývala hustá síť tunelů, mostů, viaduktů a průchodů. Před několika lety ji prodali developerům a ti ji proměnili v obrovský komplex obchodů, barů, stánků a kaváren. Přes den tam lidé rádi okukují zboží, jedí a jen tak se potulují. V noci se tam valí davy. Alespoň jednou týdně, obvykle v pátek, se k nim přidávám.

Auto mi odvezli pánové z týmu pro ohledání místa činu, takže jsem musela jet autobusem. Když jsem se blížila ke Koňskému špitálu, kde kdysi bývali ustájení nemocní nebo unavení koně, kteří pracovali na dráze, svlékla jsem si bundu a strčila ji do batůžku, který jsem měla přes rameno.

Tržišti vévodí koně, nebo spíš jejich vypodobení. Když se tu v minulosti stavěla železnice, stovky koní sem tahaly materiál a stavební zařízení. Na tom nebylo nic neobvyklého, až na to, že v Camdenu pracovní koně žili většinou v podzemí. Z jednoho místa na druhé procházeli tunely, které se posta-

vily speciálně proto, aby se tu mohli bezpečně pohybovat. V jednu dobu měli v podzemí dokonce stáje.

Teď už jsou živí pracovní koně dávno pryč, ale všude se tu dají najít jejich zpodobnění. Na stěnách visí obrazy, stojí tu sochy a do zábradlí, pouličních lamp, a dokonce i do košů na odpadky jsou zapracovány koňské motivy. Mám koně ráda, ale i mně připadá, že to developeři trochu přehnali.

Když jsem prošla hlavními dveřmi Koňského špitálu, jako přívalová vlna mě zalilo horko. Procházela jsem hlavní chodbou, po jejíchž stranách blikala fialová světla a ozařovala původní prostory otevřených stání pro koně, včetně stájového zařízení. I v tuhle hodinu tu bylo plno a vzduch ztěžkl pachem alkoholu a lidských těl.

V jednom boxu se odehrával večírek a na chvíli jsem uvažovala, že bych se tam vloudila jako nezvaný host. Pak jsem si všimla červených balónků naplněných heliem, které visely na železných mřížích. Pohupovaly se a leskly v horkém vzduchu. Připomínaly kapky krve. Pokračovala jsem dál, prodrala jsem se k baru a objednala si gin s ledem. Nesnáším jeho chuť, takže ho piju hodně pomalu, ale když si potřebuju dát panáka, funguje. Hodiny za barem ukazovaly za pět minut jednu ráno. Klub zavíral ve dvě.

Stačilo několik dalších kroků a zalilo mě měkké oranžové světlo galerie fotografií. Zlaté obličejové kolem mě se leskly potem. Před chvílí tu dohrála nějaká kapela a na pódiu kdosi balil zvukovou techniku.

„Čau, kočko!“ Cestu mi zastoupili čtyři kluci ve věku, kdy by jim v hospodě ještě neměli nalít. Ten, který mě oslovil, se připotácel blíž a napřáhl ke mně ruku.

„Rozdáme si to spolu?“ navrhl mi.

Rukou se dotkl mého boku. Špatně se soustředil a podle mého to nebylo jenom alkoholem.

„To je hrozně milé,“ řekla jsem, „ale ještě mi z kliniky neposlali potvrzení, že jsem stoprocentně zdravá. Ozvu se ti.“

Letmo jsem se usmála na vysokého tmavovlasého mládence, který vypadal střízlivější než jeho kamarádi. Úsměv mi oplatil a já jsem kolem nich prošla. Udělala jsem jenom několik kroků, když mi kdosi položil ruku na paži. Tmavovlasý mladík šel za mnou.

„Nespěchej tak,“ řekl.

Podívala jsem se na něho a zamyslela se. Na můj vkus byl moc mladý, ale jinak by to s ním určité šlo. Měl vysokou postavu a právě se mu začínaly dělat svaly. Výrazná spodní čelist i tvář působily majestátně. Hlavu mu pokrývaly delší kudrnaté vlasy a jeho kůže byla bledá. A velice jemná.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala jsem se.

„Ben,“ odpověděl. „A ty?“

Sledovaly nás tři páry očí a povzbuzovaly ho. Stačí dát dohromady několik kamarádů a vznikne gang. Ty nemám ráda.

„Uvidíme se někdy jindy,“ řekla jsem. „Přiď bez kámošů.“

Otočila jsem se, prošla jsem volnými boxy v Koňském špitálu a vyšla ven. Od vchodu vede široká cesta se zatáčkami, které se říká Koňská stezka. Směřuje kolem další obrovské sochy koně na trh dole. Ochlazovalo se a většina venkovních stánků už na noc zavřela, ale ty s jídlem zůstaly otevřené. Všude, kam jsem se podívala, se na sebe lepily davy lidí. Opírali se o stěny a zábradlí, zahřívali se u venkovních hořáků, jedli a pili.

Uprostřed náměstí se nacházejí široké schody vedoucí

ke stánkům dole. Z horního stupně se naskýtá velice dobrý rozhled. Asi v polovině cesty ke schodišti jsem zjistila, že mě pozoruje nějaký světlolasý muž. Když jsem se na něho taky podívala, nestočil pohled jinam. Usmála jsem se a on se usmál taky.

Zřejmě tu byl sám. Opíral se o kovovou sochu koně. Odhadovala jsem, že mu je kolem třiceti, možná pětatřiceti let. Ani se nestihl převléct z obleku. Chyběla mu kravata a horní knoflíky na košili měl rozepnuté. Pokud sem přišel rovnou z práce, už tady byl dost dlouho, ale ani na tuhle vzdálenost mi nepřipadal opilý.

Když jsem se vydala dolů po schodech, uvědomila jsem si, že k němu mířím. Narovnal se a přejížděl si prstem po líměčku košile. Nepřestával se mi dívat do očí a já si říkala, že bude docela snadná kořist. Pak jsem se z nějakého důvodu podívala nahoru a na místě se zarazila.

Přímo naproti mně stál Mark Joesbury. Byl na balkóně, který se nacházel vedle schodů. Opíral se o zábradlí a nakláněl se kupředu. Očima přelétal ode mne k muži, k němuž jsem mířila. Když zjistil, že jsem si ho všimla, přivřel oči.

Šla jsem dál a světlolasého muže jsem si nevšímala. Pod schody jsem se dala vlevo a prodírala se davem. Odstrčila jsem dívku v koženém oblečení, která mi stála v cestě, a protlačila jsem se mezi těly. Musela jsem jenom doufat, že Joesbury se v Camdenu nevyzná tak dobře jako já.

Rychle jsem prošla kolem záchodů, kde bylo méně lidí. Nevypadali tak slušně jako ostatní. Tady se prodávaly drogy. Rozrazila jsem létací dveře a rozběhla se po betonových schodech nahoru. Musela jsem vyběhnout několik pater, abych se dostala zpátky na ulici.

Pokud Joesbury o tomhle východu nevěděl, mohla jsem obejít stánky, projít kolem Camdenského zdymadla a dostat se přes most. Na druhé straně jsem mohla uběhnout několik stovek metrů a naskočit do nočního autobusu, který mě zaveze domů. V tašce jsem měla boty s plochou podrážkou.

Cestou ke zdymadlu jsem se zase roztřásla a tentokrát jsem opravdu nedokázala říct, jestli je to zimou, opožděným šokem, nebo pouhým vztekem. Než jsem došla k průplavu, měla jsem jasno.

Co tady ksakru Joesbury dělá? Já do Camdenu chodím z určitého důvodu, krucinál! Od mého bytu a práce je to sem kus cesty, je to na druhé straně Londýna, zatraceně, a šance, že tu potkám někoho známého, je minimální. Určitě tu není náhodou. Vysadil mě doma, potloukal se kolem mého bytu a pak mě sem sledoval. Ale proč?

Domů jsem dorazila po druhé ranní. Prošla jsem bytem, ani jsem se nezastavila. Na konci zahrady stojí maličká bou-da. Na podlahu jsem tam položila pěnové podložky a doprostřed stropu jsem zavěsila velký boxovací pytel. Dala jsem mu lidskou podobu, když jsem na něj nasadila hlavu, která patřivala figuríně ve výloze. Oblékla jsem ho, takže připomíná lidskou postavu. Jen výjimečně si беру rukavice.

Ze všech sil jsem do pytle praštila. Dala jsem do rány takovou sílu, až mě strašlivě rozbolelo pochroumané rameno. Nevěnovala jsem bolesti pozornost a znovu jsem udeřila. Bušila jsem do něj jako zběsilá, dokud jsem se neunavila natolik, že jsem ztratila rovnováhu a upadla. Ušetřila jsem pytlí poslední kopanec a uvažovala, jestli by mi pro jednou prošlo, kdybych začala šíleně rvát. Radši jsem zavřela oči.

Nikdy si nepamatuju, co se mi v noci zdálo. Ráno netuším, co se mi ve tmě honilo hlavou, a stejně vždycky vím, jestli jsem měla špatné sny. Té noci musely být opravdu hrozné, protože jsem se probudila necelou hodinu po usnutí zmáčená potem a bez dechu. Potácivě jsem couvala, dokud jsem nenarazila do dveří boudy a už úplně bdělá jsem zjistila, že jsem se ocitla na zahradě.

I tak se zdálo, že sen neskončil. Viděla jsem světle modré oči mrtvé ženy, jak se na mě dívají se zlobným výrazem. Vlastně ne, v těch očích bylo zděšení. Až na to, že hrůzu jsem pociťovala já. Ty oči se ke mně pořád přibližovaly...

Trochu mě ochlazoval studený noční vzduch. Nic mi nebylo, jenom jsem zpětně prožívala šok. Byl to jenom sen, který se mi po hodně dlouhé době zdál. Dopotácela jsem se doprostřed zahrady a zastavila se.

Zblízka, nejspíš z parku, ke mně doléhala hudba. Nebyl to ale rytmický, pulsující zvuk, jaký jsem v noci obvykle slýchala. Nad střechami domů se vznášela tichá hravá melodie. V muzikálu *Za zvuků hudby* ji zpívala Julie Andrewsová a uklidňovala jí děti, které se bály bouřky. Začínala slovy *Kapky deště a růže* a jmenovala se *To, co mám ráda*.

Ten muzikál mě v dětství úplně okouzлил. Zrovna tuhle písničku jsem měla moc ráda a hru na vyjmenovávání mých oblíbených věcí jsem hrávala. Když jsem byla úplně v háji (což se mi v dětství stávalo pravidelně), přeříkávala jsem si, co mám ráda, abych se cítila o něco líp. Ale to už bylo strašně dávno.

Udělala jsem krok k domu.

Hudba nepřestávala tiše a sladce hrát a pod jejími tóny se z druhé strany zahradní zdi ozývalo nějaké šustění. Rychle jsem zkontrolovala postranní branku vedoucí do uličky. Zástrčka na ní byla na svém místě. Za zdí se zase něco pohnulo a oťřelo se o ni. Za normálních okolností bych o sobě neřekla, že jsem bojácná, ale teď jsem pocítila náhlou potřebu jít do bytu.

Rychle jsem přešla přes trávník a vstoupila do zimní zahrady. Přitom jsem pečlivěji než jindy zkontrolovala zámky. Nejspíš to byla jenom podivná náhoda, jaké se lidem dějí, ale když jsem ze skříňky vytáhla náhradní příkrývku a schoulila se na pohovce, stejně jsem si nedokázala pomoci a uvažovala jsem, proč se zrovna dneska v noci někdo rozhodl přehrát *To, co mám ráda*.

Probudilo mě vyzvánění mobilu. Volal mi seržant, který měl službu v Southwarku. Nechala jsem mu instrukce, že kdyby se po mně sháněla jistá osoba, má se mi ozvat. Ta osoba na mě teď čekala na stanici. Takže i když jsem měla mít volno, vyrazila jsem do práce.

9

Sobota 1. září

„Byli tři. Teda nejdřív byli tři. Další ještě přišli.“

Bez hnutí jsem seděla na dřevěné lavičce, abych dívku nerušila. Moc jsem si chtěla dělat zápisky, ale nedovolila mi to. Nesměla jsem ani zapnout maličký diktafon, který jsem si přinesla. Několikrát mi zopakovala, že nebude vypovídat, dokud si nebude jistá, že jí rozumím. Nebyla ochotná zůstat na stanici, a tak jsme šly ven k řece, na Jižní nábřeží, kde stojí replika Shakespearova divadla Globe.

Patnáctiletá Rona Dawsonová byla baculatá, měla zářivou pleť, vlasy spletené do copánků a oči barvy hořké čokolády. Byla to hezká černoška, jakých po jižním Londýně chodí desítky. A jako desítky jiných ji znásilnil její kluk s několika kamarády.

Znásilnění, především znásilnění skupinami mladých mužů a chlapců, se v jižním Londýně stala obrovským problémem. Statistiky Scotland Yardu poměrně nedávno

ukázaly, že za poslední čtyři roky se počet skupinových znásilnění ztrojnásobil. Víc než třetině hlášených obětí bylo méně než šestnáct let.

Pokud jde o znásilnění, nahlášené případy jsou samozřejmě pouhou špičkou ledovce.

„Když jsi přišla do toho bytu, byli tam jenom ti tři?“ zeptala jsem se, když se odmlčela. „A jeden z nich byl Miles?“

Přikývla.

„To on ti zavolał, abys přišla?“

Znovu přikývla. „Povídal, ať přidu, že se budem koukat na dývko. Myslela jsem, že tam budem sami.“

„Miles je tvůj kamarád, tvůj kluk...?“

Pokrčila rameny. „Asi jo,“ odpověděla. „Spíš jenom známěj.“

Na pěší lávce Millennium Bridge kousek po naší levici už bylo rušno a nepřetržitě po ní přecházely dva proudy pěších. Návštěvníci ze severního břehu přecházeli řeku, aby se podívali na Globe nebo zašli do galerie Tate Modern. Ti z jižního břehu kráčeli v opačném směru a mířili ke katedrále svatého Pavla nebo do obchodů a galerií dál na severu. Prvního září v Londýně stále ještě vrcholila turistická sezóna.

„Spala jsi s ním předtím?“ zeptala jsem se Rony.

„Před tím dnem?“

Přikývla a nespustila oči z řeky.

„Co se stalo, když jsi tam přišla?“

„Ty druhý dva jsem znala od vidění. Nekamarádila jsem s nima, ale už dřív jsem je viděla. Začali jsme koukat na film, ale náč se mi to nezdálo.“

Plula k nám loď a od přídě se valily vlny. „Co se ti nezdálo?“ zeptala jsem se.

„Koukali jeden na druhýho, ne na ten film,“ odpověděla. „Vůbec na ten film nekoukali. Nelíbilo se mi to a řekla jsem jim, že musím jít, protože mám sraz s Bethany.“

„Vstala jsi a chtěla jsi odejít?“

Přikývla. „Miles mě nechtěl pustit,“ řekla. „Povídal, ať s nim du do ložnice. Nechtěla jsem, řekla jsem mu, že musím jít, ale strčil mě dovnitř a zavřel dveře. Řekla jsem mu, že mě bolí břicho, ale přitisknul mě na postel. Myslela jsem, že když ho to nechám udělat, pustí mě.“

Zvedla ke mně oči a měla v nich tvrdý výraz. Pohledem mě varovala, abych ji nezkoušela obvinít, že si za to může sama, protože mu to dovolila a ani se nebránila.

„Chápu,“ řekla jsem. „Takže jste měli sex?“

Přikývla. „Jak to dělal, tak jsem slyšela, že se v otevřely dveře. Stáli v nich ty druhý dva.“

„Co jsi udělala?“

„Zařvala sem na ně, ať vypadnou. Řekla jsem Milesovi, ať je vyhodí, ale von mi jenom přikryl pusou rukou a řek mi, že mám bejt zticha. Pak vstal a já se taky pokusila vstát, ale strčil mě na postel a pak na mě vlezli ty druhý dva.“

Rona položila ruku na lavičku. Krátce jsem ji po ní poplácala, ale když se zatvářila udiveně, nechala jsem toho. Loď přistála u břehu a zakotvila u malého říčního mola. Sledovatelé jsme, jak posádka přivázala lana do obrovských ok a cestující začali vystupovat.

„Vyhrožovali ti?“ zeptala jsem se, když většina cestujících stála na břehu.

Neznamenitě pokrčila rameny. „Furt mi říkali, že když budu zticha, pustěj mě,“ odpověděla. „Prej když budu zticha, neublížej mi.“

Do lodi nastupovali noví cestující. Nic z toho, co mi Rona zatím pověděla, mě nepřekvapilo. Variace na stejné téma jsem už několikrát slyšela od jiných dívek. Přečetla jsem nepočít hlášení. Všechno to bylo příšerně povědomé.

„Co se dělo pak, Rono?“

„Jeden z nich mi klečel na ramenou. Vyhrnul mi podprsenku až ke krku a sahal mi na...“ Zarazila se a podívala se na své tělo.

„Sahal ti na prsa?“ zeptala jsem se.

Přikývla. „Držel mě a říkal, že takle velký v životě neviděl. Pořád to vopakoval, celou dobu, co mi to jeho kámoš dělal. Hrozně mě to ponižovalo. Víte, jak to myslím?“

„Vím. Prosila jsi je, aby přestali?“

Podívala se na své ruce.

„Chápu, že ses bála, Rono,“ ujistila jsem ji. „Mrzí mě, že se tě musím vyptávat. Vím, jak těžce se ti odpovídá. Zvládneš pokračovat?“

Přikývla. „Když ten, co mi to dělal, skončil, vystřídali se. A bylo to zase to samý.“

„Kde byl Miles, když se tohle dělo?“

„Seděl v křesle a koukal se na to.“

„Pustili tě, když tě znásilnil ten třetí?“

Podívala se na mě a zavrtěla hlavou. „Ne,“ odpověděla. „Nepustili mě. Přišli další dva.“

10

Podzemní prostor je rozlehlý a temný. Páchne to tu rozkladem jako v katedrále ve městě po vymření. Venku je krásný jasný den a blíží se poledne. Tady dole všechno pohlcuje tma a čas ztratil jakýkoli význam. Postava v černém se pohybuje pomalu a obrovský prostor násobí zvuk jako vnitřek ohromné lastury. Ozvěna každého kroku jako by se vytratila do dálky a donekonečna se opakovala kdesi mimo doslech. Místnost připomíná kryptu.

„Perfektní,“ řekne čísi hlas.

Oči pátrají po vodní hladině, která se nachází asi o půl metru níž a ve světle baterky se zdá černá jako kolomaz. Leskne se a podivně páchne po benzínu a soli, jak to bývá obvyklé v okolí řeky za odlivu. Až na to, že tahle voda zůstává nehybná. Je strnulá jako smrt.

Najednou se shora ozve nějaký zvuk. Žijí tu létající tvorové, ale nedá se odhadnout, zda jsou to ptáci, netopýři, nebo nějaký úplně nový druh. Do vody spadne kámen nebo kus zdiva. Ticho ostře protne zvuk, který se podobá tříštění skla.

Zdá se, jako by se hmatatelně zachvěl vzduch. Pak se zase všude rozhostí ticho.

Postava v černém jde dál a zápach zesiluje. Je tu cítit přítomnost lidí, pouliční drogy a parafín. Všechno jsou to pouhé ozvěny minulosti. Sem dolů už celá léta nikdo nevstročil. Po tolika letech si už nejspíš nikdo nevzpomene, že tu kdysi někdo býval doma.

Přesto tu zůstaly stopy po lidech, kteří ve sklepení kdysi žili. Lucerna se zbytkem svíčky, malý propanbutanový vaříč obrácený vzhůru nohama. Dřívější obyvatelé si tu vytvořili doupata z krabic a starých závěsů. Dokonce tu stojí něco, co vypadá jako nemocniční zástěna. Rozdělili si obrovský prostor, aby každý měl své vlastní teritorium, vztyčili tu stěny, které jim zajistily soukromí. Většina z těch konstrukcí stále existuje. Podél dlouhého ochozu se nachází víc než desítka úkrytů.

Náhly závan větru pohne pověšeným kusem starého igelitu, jehož šustění připomíná chřestění starých kostí. Igelit značí cestu. Postava napřáhne ruku a odhrne ho ke straně. Pokračuje dál.

Ocitne se v menší místnosti. Je tam taky chladno, vlhko a tma, ale je snesitelnější. Na zemi leží matrace, a dokonce tu stojí stará skládací židle.

„Perfektní,“ zašeptá znovu hlas. Potom ještě tišeji dodá: „Jsem doma, Lacey.“

11

S Ronou jsem mluvila přes hodinu. Když nás přestalo bavit koukat na řeku, vstaly jsme a toulaly se po Bankside. U mostu jsme se zase otočily a připojily se k davům obdivujícím černobílé, překvapivě maličké kulaté divadlo. Všechno, co mi řekla, bylo mimo záznam. Nechtěla nikoho obvinít, jenom si potřebovala s někým popovídat. Vyprávěla mi, jak přišli další dva kluci. Staršímu mohlo být asi sedmnáct a mladší byl stejně starý jako ona – patnáctiletý. Pětice kluků ji úplně svlékla a ti dva noví ji střídavě znásilnili. Potom ji přinutili, aby si klekla a na každém z nich provedla felaci. Prozradila mi, že se tomu říká fronta. Když to skončilo, nejstarší mladík ji přinutil sklonit se a análně ji znásilnil. Pustili ji, teprve když viděli, že hodně krvácí. Miles jí těsně předtím, než se polomrtvá vyvlekla ze dveří, dal peníze na autobus.

Obě jsme věděly, že tenhle případ se nikdy nedostane před soud. Rona znala další dívky, které prošly stejným utrpením, a věděla, jak to chodí. Kdyby kluky zažalovala, buď by všechno popřeli, nebo by tvrdili, že s tím souhlasila. V její

neprospěch by mluvila skutečnost, že s jedním z mladíků už spala a dobrovolně přišla do jeho bytu. Chlapci použili kondomy, což opět naznačovalo určitou míru dobrovolnosti. I kdyby je obvinili, byli mladí a mohli se snadno dostat ven na kauci a vrátit se do jejich čtvrti. Určitě mají kamarády, kteří by velmi ochotně zastrašili případné svědky. Kdyby Rona všechno zveřejnila, ocitla by se v nebezpečí.

Když skončila, nedalo se říct, která z nás je vyčerpanější.

„Co pro tebe můžu udělat, Rono?“ zeptala jsem se. „Chápu, že teď nejsi ochotná nikoho obvinít, ale můžu pro tebe něco udělat? Potřebuješ doktora? Jestli chceš, můžu ti zařídit návštěvu u poradce.“

Dívka zavrtěla hlavou. „Můžete mi zařídit ochranu?“ požádala mě.

„Ochranu?“ zopakovala jsem. „Pro tebe?“

„Ne,“ odpověděla. „Mezi holkama ve škole se povídá, že teď dou po Tie.“

„Po Tie?“ Byla jsem zmatená.

„To je moje sestra. Říká se, že Miles a ty ostatní teď pudou po Tie.“ Zastavila se a já jsem poprvé měla pocit, že nemá daleko k slzám. „Slečno Flintová, musíte něco udělat,“ řekla. „Je jí teprv dvanáct.“

12

Rozloučila jsem se s Ronou a vrátila se na stanici. Věděla jsem, že stejně jako Rona nejspíš nemám šanci Tiu ochránit.

Scotland Yard oficiálně prohlašuje, že všechna ohlášená znásilnění a sexuálně motivované zločiny bere vážně. Mluvčí poukazují na milióny z kapes daňových poplatníků, které se investovaly do Safírových jednotek. Ve skutečnosti svůj úkol nezvládají a přinášejí zklamání mladým ženám a dívkám po celém Londýně. Protože ti, kdo by se problémem měli zabývat, nemají odvahu pojmenovat jeho pravou podstatu.

Oficiální zprávy, a dokonce i většina novinových článků mlčí o tom, že ke skupinovému znásilněním dochází mezi mladými černochoy. Lidé o takových věcech nechtějí slyšet, ale počet nahlášených případů je tak vysoký, že se už nedá vysvětlit demograficky.

Samotné dívky se domnívají, že se s tím nedá nic dělat. Nenávidí strach, v němž denně žijí, ale vědí, že jsou vůči klukům bezmocné. A je jim jasné, že nikdo – ani policie, ani

jejich komunita, dokonce ani jejich rodiče – jim nepomůže činem ani slovem.

Co s tím udělám já? Upřímně řečeno nevím. Zatím.

O víkendu obvykle pracuje minimální počet detektivů, takže jsem očekávala, že moje kancelář na policejní stanici v Southwarku bude prázdná. Ke svému překvapení jsem tam našla detektiva Petera Stenninga, jak se opírá o můj stůl a rošťácky se zubí na celé kolo. Něco málo přes rok jsme spolu pracovali ve stejném týmu, Stenning pak dokončil výcvik a úspěšně zažádal o místo na oddělení vražd v Lewishamu. Nebyl můj kamarád – v práci si kamarády nehledám –, ale měli jsme docela přátelský vztah. Normálně bych ho celkem ráda viděla, ale teď mi připadalo, že si nepřišel jenom poklábosit.

„Už jsem tě chtěl nechat hledat,“ řekl, když jsem k němu přistoupila. „Chtěl tě v Lewishamu.“

„Identifikovali už oběť?“ zeptala jsem se, když jsme odjížděli ze stanice.

Podíval se na mě. „Mám přísně zakázáno mluvit s tebou o případu,“ odpověděl. „Inspektor Joesbury mi důrazně připomenul, že jsi svědkyně, ne vyšetřovatelka.“

Znělo to logicky a neměla jsem důvod být naštvaná. Jenomže inspektor Joesbury mi nepřípadal ani trochu sympatický.

„Takže se kolem toho pořád motá?“ zeptala jsem se a nepadlo mě, jestli skutečný problém náhodou nespočívá v tom, že se inspektoru Joesburymu taky vůbec nezamlouvám.

Stenning musel něco zaslechnout v mém hlase, protože

se sám pro sebe usmíval. „Pamatuješ na ten gang překupníků drog, který jsme před pár týdny dostali?“ zeptal se.

Vzpomínala jsem si. Na ulici jsme zabavili heroin za skoro šestnáct miliónů liber a zatkli jsme a obvinili asi desítku lidí. Tři z nich patřili k velkým rybám.

„Šest měsíců měl mezi nimi významnou pozici,“ pokračoval Stenning.

„Předtím se skoro rok snažil infiltrovat jejich organizaci. Při zatýkání ho málem zabili.“

Jaké štěstí, že jsme byli ušetřeni takové ztráty, pomyslela jsem si. „Takže kdo je ta oběť?“

Stenning se nepřestával usmívat. „Poskládej do správného pořadí slova v téhle větě: Hrob jako mlčím.“

„Přece nechceš, abych se to dozvěděla z novin,“ žadonila jsem.

„Mám instrukce vysadit tě na stanici a vrátit se na sídliště,“ řekl. „Musíme obejít všechny byty a zjistit, jestli někdo něco neviděl nebo neslyšel. Bude to trvat několik dnů.“

Stenning se snažil tvářit znuděně, ale nešlo mu to. Byl celý nažhavený a ze všeho nejvíc mě chtěl vysadit před stanicí a jet dál. Příležitost vyšetřovat vraždu se ani ve vnitřním Londýně nenaskytá každý den.

„Proběhla už pitva?“ zkusila jsem to ještě naposledy.

Stenningův úsměv se rozzářil a stejně rychle pohasl, jako když se stiskne vypínač. „Ty se nevzdáváš snadno, co?“

„Za pár hodin se to stejně všichni dozvědí.“

„No tak dobře. Pitva proběhla hned ráno,“ odpověděl. „Byla tam inspektorka. Na kompletní protokol si budeme muset počkat, ale čas smrti sedí se vším, co jsi nám řekla, a oběť vykrvácela. Pořád se neví, kdo to je. Žádná pohře-

šovaná nebyla hlášena. Dneska večer zveřejní v televizních novinách její podobenko a uvidíme, jestli se někdo přihlásí. Spokojená?“

„Oni dají fotku mrtvoly do televize?“ zeptala jsem se nevěřícně a představila si přitom zděšenou rodinu, jak se dívá na svoji matku s podříznutým hrdlem.

„Fotku ne, беруško. Kresbu. V márnici na ní zrovna pracuje jeden výtvarník,“ odpověděl Stenning.

Odbočil na parkoviště u lewishamské policejní stanice. „Měla na sobě šperky za tisíce liber a v kabelce jsme našli hotovost, takže pachatel ji nechtěl okrást. Podle inspektorky všechno závisí na její totožnosti. Až zjistíme, co dělala na tom sídlišti, mělo by vyjít najevo, proč ji zabili. Podle mého si všichni myslí, že se to hodně rychle vyřeší. Vražedná zbraň je nějaká divná, ale Tullochová si to nechala pro sebe.“

Místnost, v níž se usídlil vyšetřovací tým Dany Tullochové, už byla narvaná k prasknutí. Zastavila jsem se v otevřených dveřích, protože jsem nějak neměla odvahu jít dovnitř. Tullochová nechala na bílé plátno na opačné stěně promítnout mapu okolí místa činu. Stála před ní a měla kolem sebe dvanáct lidí. Někteří seděli, jiní se opírali o stoly. Pak jsem si uvědomila, že ze zadní části místnosti se na mě kdosi podíval. Byl opálený a jedno blankytně modré oko měl podlité krví. To mi úplně stačilo.

13

O několik minut později Tullochová schůzi ukončila. Lidé začali odcházet a jeden nebo dva na mě přitom kývli. Gayle Mizonová přestala kousat do jablka a usmála se na mě.

„Jak je vám, Lacey?“ Tullochová mi pokynula, abych vešla. Ukázala na židli a pak se sama posadila. Vypadala unaveně. Měla kruhy pod očima a po make-upu na její tváři nezbyla jediná stopa. Joesbury se usadil na stůl za ní a zatvářil se majetnický.

„Dobře, děkuju,“ odpověděla jsem s tím, že když se budu soustředit na Tullochovou, nebude mě lákat o kousek zvednout oči a podívat se na muže přímo za jejími zády.

„Vyspala jste se dobře?“ zeptal se Joesbury. Obě jsme ho ignorovaly.

„Lacey, požádala jsem, aby vás až do konce vyšetřování přeložili na jinou stanici,“ řekla Tullochová. „Někam severně od řeky. Já vím, že...“

„Že co?“ vyhrkla jsem. Vzápětí jsem se opravila: „Promiňte, madam, ale to přece není...“

„Říkejte mi Dano,“ přerušila mě. „Obávám se, že je to nutné. Jste důležitá svědkyně, a pokud vás včera večer viděla nesprávná osoba, chci, abyste byla někde v bezpečí.“

„Nemůžu ze Southwarku odejít,“ namítla jsem. „Dneska ráno za mnou přišla svědkyně, o které jsem vám říkala. Pomalu se jí přibližuju. Možná se mi ji povede přesvědčit, aby podala trestní oznámení.“

V očích se jí maličko zablesklo. „Zařídíme, aby to někdo převzal...,“ začala.

„Ale ona mi důvěřuje,“ řekla jsem a snažila se nemluvit moc rychle. „Anebo aspoň začíná. Opravdu se bojí. Když teď odejdu, bude si myslet, že jsem utekla a nechala ji v tom.“

Tullochová si povzdechla. „Chápu, jak se cítíte, ale včerejší vražda musí mít přednost.“

Měla bych prostě souhlasit. Ve skutečnosti mi bylo jedno, na jaké stanici budu pracovat. Kromě toho jsem byla nenápadná holka, která nečeří vodu. „Znásilnilo ji pět kluků,“ dodala jsem. „Myslí si, že teď půjdou po její dvanáctileté sestře. Její matka je skoro pořád sjetá a o její dcery se nemá kdo postarat.“

Její zelené oči najednou působily mnohem chladněji. „Už jsem se rozhodla, Flintová,“ prohlásila. „Smiřte se s tím.“ Vstala a otočila se ke mně zády. Sledovala jsem, jak odchází. Došla jen do poloviny místnosti.

„Počkej chvílku, Tully. Co kdybys ji přeložila sem?“

Tullochová se zastavila a otočila se. „Cože?“ zeptala se.

„Ať zůstane tady,“ řekl mi nad hlavou Joesbury. „Bude dost blízko Southwarku a může se věnovat případům, které má rozdělané.“

Tullochová se na něho podívala jako na úplného hlupáka. „Nemůže se motat kolem vyšetřování,“ protestovala. „U soudu ztratí veškerou důvěryhodnost, jestli se zjistí, že...“

„Kdyby na místo před smrtí oběti dorazil detektiv z tvého týmu, měla bys s ním tytéž problémy,“ upozornil ji Joesbury. „Drž si ji od těla, jestli musíš,“ pokračoval, „ale bude potřeba, abys ji měla po ruce. Za prvé musí projít záznamy z bezpečnostních kamer.“

Tullochová se na něho zamračila a pod levým okem jí zacukal sval. „To bude trvat maximálně několik hodin.“

„Budeš ji potřebovat při rekonstrukci.“

„Ano, ale...“

„Musíš jí zařídit psychoterapeuta, který jí pomůže vyrovnat se s tím traumatem, pokud nechceš, aby metropolitní policie čelila žalobě kvůli osobní újmě. Pro nás bude mnohem snazší, pokud bude tady, až se to stane.“

Tullochová na něho několik sekund zírala a pak řekla: „Můžu s tebou na chvíli mluvit, Marku?“

Joesbury vstal a chystal se ji následovat ven z místnosti, ale vtom se zastavil a podíval se na mě. Dával si na čas a prohlížel si moje polobotky s tkaničkami, světlé plátěné kalhoty, které jsou mi vždycky trochu velké, a volnou bílou košili. Vlasy jsem jako obvykle měla stažené v týle a spletené do copu. Na nose mi seděly brýle s tmavými obroučkami. Neměla jsem žádný make-up ani šperky. Přesně takhle v práci vždycky vypadám.

„Rozhodně se umíte vyfíknout,“ řekl konečně.

„Marku!“ Tullochová už s námi oběma ztratila trpělivost. Joesbury se k ní bez dalšího slova přidal a společně odešli z místnosti.

Dala jsem jim dvouminutový náskok a šla jsem za nimi. Potřebovala jsem kofein. Prošla jsem chodbou k nápojovému automatu na jejím konci. Kousek od něj jsem se zastavila.

Zaslechla jsem hluboký hlas s charakteristickým jiholondýnským přízvukem, který už mi byl nepříjemně povědomý. Joesbury stál jen několik metrů ode mne, za rohem, kde ho nebylo vidět.

„Jenom říkám, že bys ji neměla spustit z očí,“ prohlásil. „To bude mnohem jednodušší, když ji budeš mít po ruce. A nech mě trochu se nenápadně poptat.“

„Opravdu to nemá nic společného s tím, že je překrás...“

Joesbury Tullochovou nenechal domluvit. „Řekněme jenom, že se probudil můj šestý smysl,“ zašeptal tak tiše, že jsem ho přes hučení nápojového automatu skoro neslyšela. „Udělej to pro mě, zlatíčko.“

Vrátila jsem se do hlavní vyšetřovací místnosti, posadila se a o samotě čekala. Kdyby mě přeložili do Lewishamu, mohla jsem zůstat ve spojení s Ronou a jejími kamarádkami ze sídliště a k tomu bych viděla, jak pokračuje vyšetřování vraždy. Když ta žena zemřela, držela mě za ruku. Nedokázala jsem si pomoci, ale byla jsem zvědavá. Na druhou stranu jsem opravdu nechtěla zůstat obklopená lidmi, kteří vědí, jak jsem to včera večer podělala. Navíc jsem si pořád nebyla jistá, co si mám myslet o Joesburym a jeho kouscích.

Sedla jsem si ke stolu a pomocí hesla pro vzdálený přístup jsem otevřela stránky metropolitní policie a natukala do vyhledávání SO10.

Zjistila jsem, že už to není SO10, protože útvar přejmenovali na Ředitelství kriminálních specialistů a říká se mu SCD10. Neformálně a v hovorové mluvě ale stejně zůstal SO10. Dočetla jsem se, že útvar vznikl v šedesátých letech, aby shromažďoval informace o organizovaném zločinu a prominentních zločincích. Na webu se psalo, že díky pokrokům v technologiích se stal uznávanou světovou jedničkou v tajných vyšetřovacích metodách.

Takže jsem upoutala pozornost významného vedoucího z divize, která je po celém světě proslulá svými speciálními vyšetřovacími postupy. To není vůbec špatný výsledek.

Po hodině přišel člen inspektorčina týmu. Byl to hezký černoch, kterému táhlo na třicítku. Představil se mi jako Tom Barrett a požádal mě, abych šla s ním a podívala se na záznamy z bezpečnostních kamer nainstalovaných v okolí místa činu. Společně jsme přes malé nádvoří došli do křídla stanice, kde se nacházela malíčká místnost bez oken s televizní obrazovkou. V následujících třech hodinách jsem sledovala zdánlivě nekonečné záznamy lidí a dopravních prostředků v okolí sídliště, kde došlo k vraždě. Viděla jsem sebe, jak jedu ve svém černém golfu po Camberwell New Road a odbočuju na parkoviště.

„Co je tohle?“ zeptala jsem se o několik minut později. Asi půl hodiny potom, co jsem vjela na parkoviště, přijelo stejným směrem další auto, které očividně vůbec nepatřilo na obecní sídliště ve vnitřním Londýně.

„Taky jsme si ho všimli,“ odpověděl Barrett a podíval se do načmáraných poznámek. „Je to tmavě zelený Lexus LS 460 a stojí od šedesáti tisíc výš. Dokážeme vylustit jenom

poslední dvě písmena na registrační značce, takže bude chvíli trvat, než zjistíme, komu patří, ale rozhodně je to zajímavé.“

„Právě v takovém autě by ta žena jezdila,“ řekla jsem.

Barrett se mnou souhlasil a zase jsme se dali do práce. Ve tři odpoledne jsem už byla ve stavu, kdy bych si nejradši podřezala žíly. Nenašli jsme vůbec nic nezvyklého a já si nebyla jistá, co jsme vlastně čekali. Že uvidíme, jak se po Camberwell New Road potácí šílenec s vytřeštěnýma očima, jemuž z rukou odkapává krev?

Ve čtyři deset jsme prošli poslední záznam a já jsem cítila, že brzy budu zase volná. Půjdu domů, zatáhnu žaluzie, pustím si film a stočím se na pohovce. Při troše štěstí se probudím až ráno.

Nebylo mi to ale přáno. Ještě jsme ani nevypnuli přehrávač, když se otevřely dveře a objevila se v nich Tullochová s modrým bavlněným trenčkotem, který si volně přehodila přes ramena. Tentokrát byla sama. Kývla na Barretta a potom se otočila ke mně. „Vypadá to, že se vás nezbavím, Flintová,“ prohlásila. „Až do odvolání zůstanete tady a přenesete sem všechny projekty, na kterých zrovna v Southwarku pracujete. Pojdte, odvezu vás domů. Cestou si můžeme promluvit.“

14

„Našli jsme auto oběti,“ sdělila mi Tullochová, když jsme vyjely z parkoviště.

„Myslíte ten lexus?“ zeptala jsem se.

Přikývla. „Několik dní ho budeme sledovat,“ řekla.

Byl to standardní postup. Policajti v civilu budou sledovat, jestli se k autu někdo nepřiblíží. Kdokoli, kdo o něj projeví zvláštní zájem, by mohl vědět, proč se ta žena vyskytovala právě v téhle části Londýna. Na druhou stranu...

„Luxusní vůz za šedesát tisíc na tom sídlišti nezůstane moc dlouho bez povšimnutí,“ podotkla jsem.

„To nejspíš ne,“ souhlasila Tullochová. „Našli jsme i klíče. Za zdí nedaleko místa, kde jste na ni narazila.“

„A jak tedy...?“ začala jsem.

„Máme za to, že vrah jí sebral klíče a chtěl odjet v jejím autě,“ řekla Tullochová. „Psi našli stopu, která vedla do uličky, ze které jste se vynořila. Ale potom se vrah vrátil stejnou cestou.“

„Slyšel mě přicházet,“ poznamenala jsem.

„Dává to smysl,“ odpověděla Tullochová. „Odřízla jste mu ústupovou cestu, takže musel změnit plán. Zahodil klíče, rozběhl se podél bloku, oběhl zezadu domy a zamířil k A3. Psi ztratili stopu u stanice metra Kennington.“

„Teď už určitě víte, kdo ta ženská je,“ řekla jsem. „To auto je stoprocentně přihlášené.“

Přikývla. „Máme dost dobrou představu.“

Vyčkávala jsem. „Smíte mi to říct?“ zeptala jsem se po chvíli.

Tullochová si povzdechla. „Dneska večer se to stejně nejspíš objeví ve zprávách,“ odpověděla. „Auto je přihlášené na nějakého Davida Jonese. Bydlí v Chiswicku a jeho žena se jmenuje Geraldine. Už jsme k němu poslali nějaké policajty, ale doma je jenom jejich au pair. Právě tam jedu.“

Geraldine Jonesová. To jméno mi vůbec nic neříkalo. „Můžu jet s vámi?“ zeptala jsem se.

„V žádném případě,“ odpověděla Tullochová a ze strany se na mě podívala. „Měla byste se snažit trochu si odpočínout. Očividně to potřebujete.“

O tom jsem se s ní nemohla přít. Chvíli jsme mlčely. Chtěla jsem jí něco povědět, ale nevěděla jsem, jak začít. A tak se dál věnovala řízení a já jsem se dívala na své nehty. Když jsem zase zvedla hlavu, byly jsme na Wandsworth Road, nedaleko mého bytu.

„Slyšela jsem, že vražedná zbraň je něčím neobvyklá,“ prohodila jsem. Pokoušela jsem štěstí.

„To se dneska večer ve zprávách rozhodně neobjeví,“ odpověděla s náznakem úsměvu, odbočila do mé ulice a zastavila u obrubníku. Vzala jsem za kliku a otevřela dveře. Teď, nebo nikdy!

„Mrzí mě, že jsem to podělala,“ řekla jsem. „Vím, že kdybych pořádně vnímala, co se kolem mě děje, nejspíš by neumřela.“

Tullochová sundala obě ruce z volantu a otočila se, aby se mi mohla pořádně podívat do tváře. „O čem to mluvíte?“ zeptala se.

„Kdybych to napadení viděla, mohla jsem mu zabránit,“ řekla jsem. „I kdyby na to bylo pozdě, mohla jsem identifikovat pachatele.“

Pomalu přikývla. „Ano, to je možné,“ poznamenala. „Anebo jsem teď mohla vyšetřovat smrt dvou ženských a v Southwarku by přišli o policajtku.“

Otočila klíčem v zapalování a motor utichl. „Každopádně,“ pokračovala, „nezapomeňte, že psi vraha vystopovali k uličce, ze které jste vyšla. Slyšel vás přicházet a utekl. Zabil ji a nechal ji tam umřít ještě dřív, než jste se k tomu místu přiblížila.“

Měla pravdu. Na to jsem nepomyslela. Díky bohu.

„Nemůžete za to, co se stalo Geraldine Jonesové, Lacey,“ pokračovala Tullochová. „Jestli vás trápí zrovna tohle, zapomeňte na to. A trochu si odpočiňte.“

Nebyla to moje chyba. Geraldine Jonesová nezemřela kvůli mně. Vystoupila jsem z auta a poděkovala Tullochové za svezení. Řekla mi, ať se v pondělí ráno dostavím na stanici v Lewishamu, a odjela, jakmile jsem zavřela dveře auta. Dívala jsem se, jak stříbrný mercedes odbočil na hlavní ulici, a cítila se zvláště odstrčená.

Nemohla jsem nic dělat. Byla jsem svědkyně, ne vyšetřovatelka. Konečně jsem dorazila domů. Tullochová měla pravdu, potřebovala jsem si odpočinout.

Všude kolem mě ale kypěl život a večer byl zalitý zlatým světlem, tak typickým pro září. Tenhle večer opravdu nebyl stvořený na to, aby člověk zůstal sám doma. Ani já. Vešla jsem do bytu a skočila jsem do sprchy. Za půl hodiny už jsem vycházela ven a byla jsem rozhodnutá vynahradit si ztracený čas.

Anebo taky ne. Nahoře na schodech, které vedly ke mně do suterénu, stála neupravená holka v růžové bundě, která jako by se nedokázala rozhodnout, jestli má sejít k mým dveřím, nebo ne. Když jsem se objevila, lekla se. Pak ustoupila a počkala, až vyjdu po schodech a přidám se k ní.

„Lacey,“ řekla k mému překvapení. Byla jsem si jistá, že jsem ji nikdy neviděla. „Můžu s vámi mluvit? O té včerejší vraždě? Potřebuju vám říct něco důležitého.“

15

„My se známe?“ zeptala jsem se.

Dívce bylo něco přes dvacet, a i když to dost nerada říkám, nebyl na ni moc hezký pohled. Na černo obarvené vlasy měla ulíznuté dozadu nějakou mastnou pomádou a příliš silnou vrstvou make-upu se neúspěšně snažila překrýt větší množství pupínků, které se jí vyrazily na bradě. V levém uchu se jí skvělo šest náušnic a pravé ucho jí chybělo. Po pravé čelisti a na pravé straně krku se jí táhly příšerné jizvy po popáleninách.

„Jsem Emma Bostonová,“ oznámila mi hlasem, který by se hodil spíš k postaršímu kuřákovi. „Pracuju na té včerejší vraždě. Mám pro vás nějaké informace. Můžeme jít dovnitř?“

„Jak to myslíte, že na tom případu pracujete?“ zeptala jsem se jí a pokoušela se vzpomenout, jestli jsem ji viděla v Lewishamu, nebo dokonce v Southwarku.

Bostonová měla velké sluneční brýle, za nimiž jí nebyly vůbec vidět oči. Zdalipak jí je oheň taky poškodil? „Vy jste ji našla,“ právě říkala. „Slyšela jsem, že byla ještě živá. Je to pravda?“

Tahle ženská nebyla žádná policajtk. „Ještě jednou se vás zeptám a pak vás požádám, abyste odsud odešla. Co tu přesně chcete?“

Bostonová mi chtěla odpovědět, ale vtom dostala záchvat kašle. „Řekla něco před smrtí?“ vypravila ze sebe, když zase popadla dech. „Víte už, kdo to je?“

Pochopila jsem. „Jste reportérka?“ zeptala jsem se.

Její ústa dostala tvrdý výraz. Byla zvyklá, že na ni lidé ne-reagují dobře. „Koukněte, obě máme svoji práci,“ nedala se. „Jenom si myslím, že si můžeme navzájem pomoci.“ Rozhlédla se po ulici. „Můžeme si někde popovídat?“ pokračovala. „Opravdu pro vás mám informace.“

„Vyšetřování vede inspektorka Tullochová,“ řekla jsem. „Sídlí na lewishamské policejní stanici.“

„Fajn,“ hlesla. „Ale já mám dopis, který možná psal vrah. Jelikož je v něm vaše jméno, myslela jsem si, že vás bude zajímat. Ale koukám, že jsem se spletla.“

Odstrčila mě a vydala se směrem k Wandsworth Road. Sledovala jsem ji a byla jsem přesvědčená, že lže, ale...

Dohnala jsem ji deset metrů od nároží. „Omlouvám se,“ řekla jsem. „Mám za sebou dlouhý den.“

Její ústa ztratila sveřepý výraz. Podívala se na hospodu na rohu. „Co kdybyste mě pozvala do hospody?“ zeptala se.

Byla sobota večer a hospoda měla plno, ale zašly jsme na zahrádku a objevily tam volný koutek, kde jsme se opřely o stěnu. Bostonová z kapsy vytáhla krabičku cigaret a zapálila si. Upíjela jsem ze své dietní koly a čekala. Znovu zakašlala a přistihla mě, jak se dívám na krabičku.

„Neměla bych kouřit,“ přiznala, „ale stejně mám plíce v hajzlu, takže je to vlastně jedno.“

„To mě mrzí,“ řekla jsem. Všechno bylo relativní. Můj život taky za moc nestál, ale kdybych vypadala tak jako ona, byl by mnohem horší. „Všechno, co mi povíte, může být mimo záznam,“ slíbila, když zhluboka potáhla z cigarety. „Necitovala bych vás ani nic podobného.“

„Rozumím,“ odpověděla jsem. Věděla jsem, že nejeden policajt přišel o práci a o pověst, když se bavil s novináři mimo záznam. Emma Bostonová nevytáhla zápisník a já se v duchu ptala, jestli náš rozhovor nahrává. Položila vedle mě otrhanou plátěnou tašku. „Ale připadá mi, že v tuhle chvíli toho víte víc než já,“ pokračovala jsem. „Já se vyšetřování neúčastním.“

„Ale našla jste ji?“

Přikývla jsem.

„Povídala něco?“

„Neříkala jste, že máte dopis?“ zeptala jsem se. Nemohla jsem Bostonové jenom ze soucitu sdělit víc, než bylo záhodno. „Dopis, ve kterém je zmínka o mně,“ pokračovala jsem. „Jestli to byl jenom trik, abyste mě sem dostala, jdu domů.“

Sáhla do tašky a vytáhla z ní tenké, průhledné plastové desky s kusem papíru uvnitř.

„Kromě mě se ho nikdo nedotkl,“ řekla. „Nedošlo mi, co to je, dokud jsem to nevyndala z obálky, ale pak jsem to rovnou strčila do těch desek. Tak se to dělá, ne?“ Očividně chtěla, abych její počínání schválila.

„Přinesl to pošťák?“ zeptala jsem se.

Zavrtěla hlavou. „Ne. Včera v noci mi to někdo prostrčil dírou na dopisy v domovních dveřích. Našla jsem to dneska ráno.“

„Můžu se podívat?“

Podala mi desky. Uvnitř byl list světle hnědého dopisního papíru standardní velikosti. Uprostřed byl podélně přeložený na polovinu a pak dvakrát dovnitř. Sklady byly docela výrazné a písmo úhledné a čitelné, provedené červeným inkoustem. Připadalo mi znepokojivě povědomé. Rychle jsem dopis přečetla. Ještě jsem se nedostala do poloviny a už jsem cítila, jak mi hoří tváře.

*Vážená šéfová,
tak se mi doneslo, že Drzej Jacky je zpátky. To jsem se nasmál. Je to pravda? Jestli jo, tak doufám, že policie jde chytře po správný stopě.*

Zeptejte se za mě vyšetřovatelky Flintový, jestli ta dáma stihla pípnout. Nestih jsem jí ušmíknout uši, ale zbejvá plno času na další roztomilý hrátky.

Upřímně Váš (Ne)přítel

Doufám, že se Vám líbí ta opravdovská červená.

Vrátila jsem jí dopis. „To jsou úplně nesmysly,“ prohlásila jsem. „Nějaký pitomec si myslí, že je vtipný.“

Bostonová natáhla krk, jako by si mě zpoza tmavých brýlí pozorněji prohlížela. „Jste si jistá?“ zeptala se. „Dost jste zbledla.“

Musím si zapamatovat, že tuhle holku není dobré podceňovat.

„Vlastně jsem si nejdřív myslela, že je to jenom vtip,“ pokračovala. „Ale pak jsem zjistila, že jste s ní byla, když umřela, a přehodnotila jsem to. Tohle moc lidí nevědělo.“

Skutečnost, že se mým jménem ohánějí neznámí lidé, mi

dělala větší vrásky na čele, než jsem byla ochotná připustit. Ale mnohem větší starost mi dělalo to, že jsem ten dopis, nebo nějaký hodně podobný, už někde viděla. „No, jestli jste to zjistila, tak to nemohlo být zas tak těžké,“ odpověděla jsem. Chtěla jsem získat čas.

„Odposloucháváme policejní vysílačky,“ řekla tónem, který naznačoval, že protesty jsou marné. „Můj kluk udělal záznam ze včerejšího večera. Většina lidí na to nemá vybavení. Všechno mi došlo až při narážce na Drzého Jackyho.“

Znovu jsem si od ní dopis vzala a ještě jednou jsem si přečetla několik prvních řádků. *Vážená šéfová, tak se mi doneslo, že Drzej Jacky je zpátky. To jsem se nasmál.*

„Kdo je Drzej Jacky?“ zeptala jsem se, ale vtom se staly dvě věci najednou. Na mobilu mi zapípala zpráva a vzpomněla jsem si, komu se přezdívalo Drzej Jacky.

„Zkuste si to vygooglovat,“ navrhla Bostonová. „Na webu najdete tisíce odkazů. Drzej Jacky je jedna z přezdívek...“

„Jacka Rozparovače,“ dořekla jsem za ni. „Ten si přece říkal Drzej Jacky v dopisech, které posílal policii.“

„A do novin,“ dodala Bostonová. Uvědomila jsem si, že na ni až moc upřeně zírám. Vytáhla jsem z tašky mobil. Zpráva byla od Peta Stenninga a stálo v ní, že spolu s několika kolegy jde do hospody Nag's Head v Peckhamu, jestli se k nim chci přidat. Viděli jsme se dvakrát během čtyřiaadvaceti hodin a nejspíš začal vzpomínat na staré dobré časy. Možná zapomněl, že jsem nepřijala ani jedno z jeho pozvání do hospody.

„O Jacku Rozparovači toho vím dost málo,“ řekla jsem, aniž bych přesně věděla, proč lžu. „Nezabíjel prostitutky?“